

Δημ. Βουχάρου
D 1178

3447
N° 7

ΑΡΧΑΙΟΙ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΥΡΙΚΟΙ

ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ ΕΚΔΟΘΕΝΤΕΣ

ΜΕΤΑ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝ

ΥΠΟ

Δ. Κ. ΖΑΓΓΟΓΙΑΝΝΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

18.8 x 13.1

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ,,

44 — Έν ὁδῷ Σταδίου — 44

1910

Πάν γνήσιον αντίτυπον φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ Βιβλιο-
πωλείου τῆς ‘Ἐστίας,,.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ τελευταῖον ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου 1897 πρόγραμμα τῆς παρ' ἡμῖν μέσης ἐκπαιδεύσεως, ἀναγράψαν ἐν τῇ γ' τοῦ γυμνασίου τάξει τὴν ἐρμηνείαν ἀρχαίων Ἑλλήνων λυρικῶν ποιητῶν, σπουδαίαν καθ' ἡμᾶς γε ἀνεπλήρωσεν ἔλλειψιν τῆς περὶ τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ γράμματα σπουδῆς τῆς εἰς τὰ γυμνάσια φοιτήσεως νεολαίας ἡμῶν. Πρῶτερον οἱ μαθηταὶ ἡμῶν ἀπελύοντο τῶν γυμνασίων, οὐδεμίαν σχεδὸν ἔχοντες ἔννοιαν τῆς λυρικῆς ποιήσεως καθόλου, ἅτε τοσοῦτον μόνον γευόμενοι αὐτῆς, ὅσον ἐπέτρεπεν ἡ ἐρμηνεία τῶν ὀλίγων χορικῶν ἀσμάτων τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν δραμάτων καὶ τῶν ὀλίγων ᾠδῶν τοῦ Ὀρατίου. Καὶ ὅτι μὲν τοσαύτη μόνον ἀνάγνωσις λυρικῶν ποιημάτων δὲν εἶνε ἀρκετή, ὥστε οἱ μαθηταὶ νὰ κτῶνται ἀπὸ ταύτης σαφῆ γινῶσιν τοῦ εἶδους τούτου τῆς ποιήσεως καὶ τὰ ἄλλα δὲ ν' ἀποκομίζωσιν ὠφελήματα, ἃ τις εὐλόγως δύναται νὰ προσδοκᾷ παρ' αὐτῆς, τοῦτο, νομίζω, δῆλον παντί. Ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἢ τέως γινομένη ἐκλογή τῶν ἐρμηνευομένων ἐν τοῖς γυμνασίοις ἡμῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ποιητῶν ἡστόχει τοῦ ὀρθοῦ· συνέβαινε δῆλα δὴ κατὰ ταύτην νὰ ζητῶμεν, ἵνα οἱ μαθηταὶ ἡμῶν κτῶνται ἔννοιαν τῆς λυρικῆς ποιήσεως τὸ μὲν ἐκ ποιημάτων οὐχὶ ἀκραιφνῶς λυρικῶν, τὸ δὲ

ἐκ τοιούτων μὲν, ἀλλὰ γεγραμμένων ἐν γλώσσει πολὺ μᾶλλον αὐτοῖς ξένη ἢ ἄρχαία ἑλληνικὴ καὶ ὑπὸ ποιητοῦ μιμησαμένου ἐν τοῖς πλείστοις τὰ ἀθάνατα καὶ ἀνεπίκτα ἔργα τῶν προγόνων ἡμῶν λυρικῶν ποιητῶν. Ὡστε κατὰ ταῦτα καὶ κατὰ τὸ ποιδὸν τὰ ποιήματα, δι' ὧν οἱ μαθηταὶ ἡμῶν τέως ἐγνώριζον τὴν λυρικὴν ποίησιν, δὲν ἦσαν καὶ πρὸς τοῦτο ὅλως κατάλληλα, καὶ πρὸς τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἄλλων τῶν διὰ τῆς ἀναγνώσεως λυρικῶν ποιημάτων ἐπιδιωκομένων σκοπῶν.

Οὗτοι συντόμως εἶνε οἱ λόγοι, δι' οὓς εὐθύς ἐν ἀρχῇ εἵπομεν, ὅτι τὸ τελευταῖον πρόγραμμα ἀνεπλήρωσε σπουδαίαν ἔλλειψιν τῶν προτέρων αὐτοῦ, ἀναγράψαν ἐν τῇ τρίτῃ τοῦ γυμνασίου τάξει τὴν ἑρμηνείαν λυρικῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ποιητῶν· ἀλλ' οὕτω τοῦτο ἐπλήρωσε καὶ πόθον, ὃν ἀπὸ πολλοῦ εἶχον τὸ πρῶτον ὡς φιλόλογος, εἶτα δὲ καὶ ὡς παιδαγωγικός. Τοιοῦτον δὲ πόθον πάλαι ἔχων ἐν ἐμοί, πάλαι ὡσαύτως εἶχον ἐν νῶ καὶ τὴν ιδέαν ἐκδόσεως συλλογῆς ἀρχαίων Ἑλλήνων λυρικῶν προωρισμένης ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν διὰ τὴν ἐν τῷ γυμνασίῳ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων μαθητῶν ἑρμηνείαν αὐτῶν, καὶ διὰ ταύτην μόνον. Ὅτε δ' ὁ πόθος μου ἐκεῖνος ἐπραγματώθη, ἤρχισα σχεδὸν ἅμα καὶ νὰ παρασκευάζω τὴν πρὸ πολλοῦ μελετωμένην μαθητικὴν ὄντως ἐκδοσιν συλλογῆς ἀρχαίων Ἑλλήνων λυρικῶν.

Διὰ ταύτης, ὡς καὶ διὰ τῶν μέχρι τοῦδε λεχθέντων περὶ αὐτῆς ὑπεδηλώθη, σκοπῶ πρῶτον νὰ παράσχω τοῖς μαθηταῖς κείμενον ἀρχαίων Ἑλλήνων λυρικῶν ταῖς ἀνάγκαις αὐτῶν ὅλως στοιχοῦν, ἥτοι περιέχον ὕλην τοσαύτην καὶ τοιαύτην, ὅσην καὶ οἶαν πρέπει καὶ δύνανται οὗτοι τό γε νῦν νὰ ἐρμηνεύσωσι κατὰ τὰς γυμνασιακὰς αὐτῶν σπουδὰς.

Ὅ,τι δεύτερον σκοπῶ εἶνε νὰ παράσχω τοῖς μαθηταῖς

ώσαύτως και διά τῶν ὑπομνημάτων και δι' ἄλλων μέσων, περὶ ὧν εὐθύς ἐρῶ, τὰς ἀναγκαίας αὐτοῖς ἐπικουρίας πρὸς τὴν ὀρθὴν μετάφρασιν και τὴν πρώτην πραγματικὴν κατανόησιν τοῦ ἀεὶ ἐρμηνευτέου ποιήματος.

Περὶ τοῦ πρώτου περιττὸν ἐνθάδε διὰ μακρῶν νὰ εἶπω, καθόσον τὰ ἀναγκαῖα ἐλέχθησαν ἐν ταῖς ὀδηγίαις διὰ τὴν ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς σχολείοις και γυμνασίοις διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, ἃς τὸ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργεῖον ἐξέδωκεν. Ἐν σελ. 128-9 τούτων γίνεται λόγος περὶ τούτου, τίνες τὸ γε νῦν δύνανται νὰ εἶνε οἱ ἐρμηνευτέοι ἀρχαῖοι Ἑλληνες λυρικοὶ ποιηταὶ και τίνα τούτων ποιήματα πρέπει νὰ προτιμῶνται, ἵνα ἡ ἐρμηνεία τούτων κατορθώσῃ τοὺς σκοπούς, οὓς τὸ γε νῦν δύναται τις νὰ προσδοκᾷ παρ' αὐτῆς. Ταῦτα δὲ τὰ ποιήματα ἐκείνων και περιέλαβον ἐν τῇ προκειμένῃ συλλογῇ.

Ἄλλὰ πάντα ταῦτα δὲν εἶνε δυνατόν και νὰ ἐρμηνευθῶσιν ἐντὸς τοῦ ὀλίγου χρόνου ἐκάστου σχολειακοῦ ἔτους, ὃν ἠδυνήθη τὸ τελευταῖον πρόγραμμα νὰ ὀρίσῃ διὰ τὴν ἐρμηνείαν ἀρχαίων Ἑλλήνων λυρικῶν ποιητῶν· τούναντίον ἡ ὕλη ἐξελέχθη και περιελήφθη ἐν τῇ προκειμένῃ συλλογῇ τοσαύτη, ὥστε νὰ ἐπαρκῇ διὰ δύο ἔτη. Διὸ ἐν μέρος τῆς ἐν τῇ συλλογῇ περιεχομένης ὕλης πρέπει νὰ ἐρμηνεύηται κατὰ τὸ ἐν σχολειακὸν ἔτος, τὸ δὲ λοιπὸν κατὰ τὸ ἕτερον. Ἄλλ' ἡ τοιαύτη κατανομὴ τῆς ἐν τῇ συλλογῇ περιεχομένης ὕλης εἰς δύο σχολειακὰ ἔτη πρέπει νὰ γίνηται οὕτως, ὥστε οἱ μαθηταὶ παντὸς σχολειακοῦ ἔτους ν' ἀναγινώσκωσι ποιήματα πάντων τῶν ἐν τῇ συλλογῇ ποιητῶν.

Τοσαῦτα προσθέντες τοῖς ἐν ταῖς ὀδηγίαις εἰρημένοις περὶ τοῦ πρώτου τῶν δύο σκοπῶν τῆς προκειμένης συλλογῆς, μεταβαίνομεν νῦν εἰς τὸν δεύτερον. Τὰ ὑπομνήματα εἶνε ὄντως

στ'.

μαθητικά, τσαῦτα δῆλα δὴ καὶ τοιαῦτα, ὅσα καὶ οἷα ἀναγκαῖα εἶνε νὰ βοηθῶσι τοὺς μαθητὰς κατὰ τὴν οἴκῳ προπαρασκευὴν μάλιστα εἰς τὴν τελείαν γλωσσικὴν κατανόησιν καὶ τὴν ὀρθὴν μετάφρασιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρώτην πραγματικὴν κατανόησιν ἐκάστου ποιήματος. Ἡ βαθυτέρα ὑπὸ πραγματικὴν ἔποψιν κατανόησις εἶνε κυρίως ἔργον τῆς ἐν τῷ σχολείῳ διδασκαλίας, θὰ γίνηται δ' ὡς καὶ ὀδηγίαι (σελ. 87—99) λέγουσι· διὸ οὐδεμίαν ἀνάγκη τι καὶ περὶ ταύτης ἐνθάδε νὰ προσθέσωμεν, ὡς καὶ περὶ τῆς ἄλλης διδακτικῆς ἐπεξεργασίας ἐκάστου ποιήματος, καθόσον καὶ περὶ ταύτης τὰ δέοντα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ λέγονται.

Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, τὴν διευκόλυνσιν τῶν μαθητῶν, μάλιστα ἐν τῇ κατ' οἶκον προπαρασκευῇ, ὥστε νὰ δύνωνται οὗτοι ἐπιτυχῶς νὰ αὐτενεργῶσι κατὰ τὴν μετάφρασιν καὶ κατανόησιν ἐκάστου ποιήματος, θὰ συντελῶσι καὶ τάδε τῆς ἐκδόσεως ἡμῶν ἐν πρώτοις ἐπὶ κεφαλῆς ἐκάστου ποιήματος θέτομεν τίτλον τινὰ μόνον ἢ καὶ ὅλην πρότασιν, δι' ὧν σαφῶς, εἰ καὶ γενικῶς, δηλοῦται τοῖς μαθηταῖς τὸ περιεχόμενον τοῦ ποιήματος· τοιούτου τινὸς γινομένου, οἱ μαθηταὶ οὐχὶ τυφλοὶ θὰ φέρωνται εἰς τὴν μετάφρασιν καὶ ἐρμηνείαν ἐκάστου ποιήματος, ἀλλὰ σαφῶς, εἰ καὶ ὅλως γενικῶς, γινώσκοντες, περὶ τίνος ἐν τούτῳ πρόκειται· οὕτω καὶ ἡ γλωσσικὴ κατανόησις καὶ ἡ μετάφρασις θὰ διευκολύνηται τοῖς μαθηταῖς. τὸ δὲ σπουδαιότερον, καὶ ἄκοντες οὗτοι κατὰ τὴν μετάφρασιν θὰ στρέψωσι τὴν αὐτῶν προσοχὴν καὶ εἰς τὸν νοῦν τῶν μεταφραζομένων καὶ οὐχὶ λέξεις μόνον θὰ μεταφράζωσι, δι' οὗ τελευταίου συστηματικῶς, οὕτως εἰπεῖν, παιδαγωγοῦνται εἰς τὴν ἀπερισκεψίαν καὶ ἐπιπολαιότητα.

Τοιαύτην σπουδαιότητα ἔχοντος τοῦ διδακτικοῦ μέσου,

περὶ οὗ νῦν λέγομεν, δὲν πρέπει νὰ μένη τοῦτο ἀχρησιμοποίητον κατὰ τὴν ἐρμηνείαν, τοῦναντίον αὕτη ἀπ' ἐκείνου πρέπει νὰ ἄρχηται· ἀναγινώσκουσι δὴλα δὴ οἱ μαθηταὶ πρὸ πάσης ἄλλης διδακτικῆς ἐπεξεργασίας τοῦ ἀεὶ ἐρμηνευτέου ποιήματος τὸν τίτλον αὐτοῦ ἢ τὴν πρότασιν, ἐν ἣ συνοψίζεται τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, καὶ προκαλοῦμενοι ὑπὸ τοῦ διδάσκοντος λέγουσιν ἰδίαις αὐτῶν λέξεσι, τί κατὰ τὸν ἀναγνωσθέντα τίτλον ἢ πρότασιν ἔσται τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀεὶ ἐρμηνευτέου ποιήματος. Νῦν τοῦ διδάσκοντος διασαφήσαντος, διορθώσαντος τὰ ἀσαφῶς ἢ ἐσφαλμένως λεχθέντα ὑπὸ τῶν μαθητῶν, ἅμα δὲ καὶ προσθέσαντος, εἴ τινα κρίνει ἀναγκαῖον νὰ προσθήσῃ, χωρεῖ περαιτέρω ἢ διδακτικὴ ἐπεξεργασία τοῦ ἀεὶ ἐρμηνευτέου ποιήματος, καὶ δὴ ἢ εὐθὺς ἢ, μετὰ προηγουμένην τῶν μαθητῶν κατ' οἶκον προπαρασκευήν, τῇ ἐπομένῃ ὥρᾳ τῆς ἐρμηνείας τῶν ποιητῶν, περὶ ὧν νῦν λέγομεν.

Ἐν τισιν, ὀλίγοις ποιήμασι, τὸ περιεχόμενον τούτων δηλοῦται διὰ τοῦ τρόπου τῆς τυπώσεως ἐκείνων τῶν λέξεων αὐτῶν, ἐν αἷς ἢ κυρία αὐτῶν ἔννοια περιέχεται. Ἐνθα τοῦτο γίνεται, ἡ ἐρμηνεία θὰ ἄρχηται ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῶν μαθητῶν ἀναγνώσεως καὶ μεταφράσεως τῶν λέξεων τούτων, μεθ' ὃ θὰ ἔρχηται ἡ ἄλλη ἐκάστου ποιήματος διδακτικὴ ἐπεξεργασία.

Πρὸς τὸν αὐτὸν ἀνωτέρω λεχθέντα σκοπὸν, τὴν προσήκουσαν διευκόλυνσιν τῶν μαθητῶν, ὥστε ἡ αὐτενέργεια αὐτῶν ν' ἀποβαίη ἐπιτυχής¹, καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ κειμένῳ ἐπράξαμεν· ὡσάκις δὴλα δὴ ποίημά τι ἀποτελεῖται κατὰ τὸ περιε-

¹) Τοῦτο δ' ἀπολύτως ἀναγκαῖον δι' οὓς λόγους εἶπομεν ἐν «Παιδαγωγούση διδασκαλίᾳ», σελ. 67—82.

χόμενον ἐκ μερῶν σαφῶς ὅπως δὴποτε διακεκριμένων ἀλλήλων, πάντοτε ἐν τῷ κειμένῳ διὰ τοῦ τρόπου τῆς ἐκτυπώσεως δηλοῦμεν τοῖς μαθηταῖς τὰ μέρη ἐκάστου ποιήματος. Τοῦτο ποιοῦντες, διευκολύνομεν τοῖς μαθηταῖς τὴν μετάφρασιν καὶ πρῶτην νόησιν τοῦ ἀεὶ ἐρμηνευομένου ποιήματος, ἐν τῇ κατ' οἶκον παρασκευῇ, δηλοῦντες αὐτοῖς οἰονεὶ τοὺς κατακλήλους σταθμούς, μέχρι τῶν ὁποίων ἀεὶ ἀφικνούμενοι πρέπει, ἀνασκοποῦντες τὰ ἤδη ὑπ' αὐτῶν γεγενημένα, νὰ φέρωσιν αὐτὰ εἰς σχετικόν τι τέλος πρὶν ἢ περαιτέρω τοῦ ποιήματος χωρῶσιν ἐν τῇ αὐτῶν ἐρμηνευτικῇ ἐργασίᾳ. Τοῦναντίον τῆς ἐπικουρίας, περὶ ἧς νῦν ὁ λόγος, μὴ παρεχομένης τοῖς μαθηταῖς, δὲν γνωρίζουσιν οὗτοι, ἂν καθόλου δύνανται νὰ σταματήσωσιν ἐν τῇ αὐτῶν ἐργασίᾳ, οὐδέ, ἂν τοῦτο πράττωσι, δύνανται πάντοτε ἄνευ κατακλήλου ὁδηγίας νὰ σταματῶσιν, ἔνθα ὁ νοῦς τοῦ ποιήματος ἀπαιτεῖ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διασπῶσιν οἱ μαθηταὶ καὶ ἀποχωρίζουσιν ἀλλήλων τὰ λογικῶς συνανήκοντα, ὅτε βεβαίως εὐλόγως δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι οὗτοι, μεταφράζοντες, σχεδὸν λέξεις μόνον μεταφράζουσι, χωρὶς ἅμα νὰ δίδωσι καὶ πᾶσαν τὴν δέουσαν προσοχὴν εἰς τὸν ἀληθῆ νοῦν τοῦ μεταφραζομένου ἢ, καὶ θέλοντες, νὰ δύνωνται τοῦτο ὀρθῶς νὰ πράττωσι καὶ ἐπιτυχῶς. Καὶ δὲν εἶνε δυνατόν τοῦτο πάντοτε νὰ κατορθῶσιν, ἀφοῦ δυνατόν εἶνε νὰ διασπῶσι τὰ κατὰ τὸν νοῦν συνανήκοντα, σταματῶντες ἐν οὐχὶ ἀρμοδίῳ σταθμῷ διὰ τὸ ἔτι ἀνάσκητον τοῦ νοῦ αὐτῶν πρὸς τοιαύτας ἐργασίας.

Οἷα κακὰ ἐπακολούθηματα ἔχει τὸ τοὺς μαθητὰς λέξεις μόνον μεταφράζειν, ἐλέχθη ἀνωρέω· διὸ τῇ ἐρμηνείᾳ ἐπιβάλλεται παντὶ σθένει καὶ διὰ κατακλήλων μέσων ν' ἀντεπεξέρχεται κατὰ τοῦ κακοῦ τούτου, ἵνα παρακωλύῃ τὰ ἐκ τούτου

κάκιστα ἐπακολουθήματα διὰ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μαθητῶν. Ἐν τῶν καταλλήλων μέσων εἶνε καὶ τὸ νὰ ὀδηγῶμεν τοὺς μαθητὰς δι' οὗ τρόπου ἄρτι ἐλέχθη νὰ σταματῶσι καὶ ἐν τῇ κατ' οἶκον ἐρμηνευτικῇ αὐτῶν ἐργασίᾳ ἐκεῖ, ἔνθα ὁ νοῦς ἀπαιτεῖ. Ὅτι δὲ οἱ μαθηταὶ πρέπει ἐν τῇ κατ' οἶκον αὐτῶν ἐργασίᾳ, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε αὕτη, νὰ κάμνωσι σταθμούς, ἢ, ὅπερ τὸ αὐτό, ὅτι πρὸς τῷ ἀπωτέρῳ καὶ τελικῷ σκοπῷ, οἷος ἐν τῇ νῦν ἡμῖν προκειμένη περιστάσει εἶνε ἡ μετάφρασις καὶ νόησις τοῦ ὅλου ποιήματος, πρέπει νὰ ἔχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ προσεχέστερα τέρματα, ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ π. χ. λυρικοῦ ποιήματος τὴν μετάφρασιν καὶ νόησιν ἐκάστου τῶν μερῶν τούτου, περὶ τούτου ἡ διδακτικὴ ἀπεφάνηνατο ἤδη πρὸ πολλῶν ἐτῶν¹. Λέγει δὴλα δὴ αὕτη, ἵνα συντομώτατα τὸ πρᾶγμα ἐνταῦθα μνημονεύσωμεν, ὅτι ἡ ἐργασία τοσοῦτῳ μᾶλλον εὐκολος, εὐάρεστος καὶ ἐπιτυχῆς ἀποβαίνει, ὅσῳ μᾶλλον σύμφωνος τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων τοῦ ἐργαζομένου εἶνε ἡ ἀπόστασις τοῦ σκοποῦ ἢ τέρματος, ὃ διὰ τῆς ἐργασίας ἐπιδιώκομεν. Ὅτι νῦν τοῦτο κατορθοῦται διὰ τοῦ εἰς τὴν τύπωσιν ἀναφερομένου διδακτικοῦ μέσου, περὶ οὗ νῦν λέγεται, πρόδηλον· ὅτι δ' ἐπιτυχῆς πρέπει ν' ἀποβαίῃ ἡ πᾶσα ἢ τῶν μαθητῶν ἐργασία, κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ ἡ ἐρμηνευτικὴ αὐτῶν ἐργασία, εἴτε ἐν τῷ οἴκῳ γίνεται ὑπ' αὐτῶν εἴτε ἐν τῷ σχολείῳ, περὶ τούτου ἀνωτέρῳ παρεπέμψαμεν τοὺς ἀναγνώστας εἰς παιδαγωγικὸν ἡμῶν βιβλίον. Νῦν ἐνταῦθα τοῦτο μόνον λέγομεν, ὅτι, ὅπως ἡ κατ' οἶκον ἐργασία τοῦ μαθητοῦ κατὰ τὴν προπαρασκευὴν ἐκάστου ποιήματος διευκολύ-

¹) Karl Richter, Die Herbart—Zillerschen formalen Stufen d. Unterrichts, σελ. 37 κέξ.

νεται δι' ἀμφοτέρων τῶν διδακτικῶν μέσων, περι ὧν νῦν λέγομεν, οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ διὰ τὴν ἐν τῷ σχολείῳ κυρίως γινομένην βαθυτέραν ἐξέτασιν τοῦ νοῦ τοῦ ἀεὶ ἐρμηνευτέου ποιήματος. Αὕτη συνίσταται μάλιστα εἰς τὴν πληρεστέραν κατανόησιν τῶν καθ' ἕκαστα νοημάτων, μάλιστα δ' ἐν τῇ πρὸς ἄλληλα συνοχῇ αὐτῶν, εἶτα δ' εἰς τὴν κατανόησιν τῶν τμημάτων ἐκάστου ποιήματος καὶ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς κυρίας ἐκάστου τούτων ἐννοίας καὶ τῆς συνδέσεως αὐτῶν πρὸς ἄλληλα. Νῦν γνωστοῦ τοῖς μαθηταῖς ὄντος σαφῶς, εἰ καὶ γενικῶς, τοῦ κυρίου περιεχομένου ἐκάστου ποιήματος, θὰ ἔχωσιν αὐτὸ ἐκεῖνοι ὡς τινα ὁδηγὸν ἐν τῇ βαθυτέρᾳ κατανόησει τῶν νοημάτων ἐκάστου ποιήματος καὶ τῆς πρὸς ἄλληλα συνοχῆς αὐτῶν. Ὅτι δὲ πρὸς τὸ αὐτὸ θὰ συντελῇ καὶ ἡ διὰ τυπογραφικῶν μέσων δῆλωσις τῶν μερῶν ἐκάστου ποιήματος, δῆλον ἐκ τῶν λεχθέντων ἀνωτέρω· κυρίως δ' ὅμως τὸ μέσον τοῦτο τὸ διδακτικὸν θὰ συντελῇ εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἐξεύρεσιν τῆς κυρίας ἐννοίας ἐκάστου τῶν μερῶν τοῦ ποιήματος ὑπὸ τῶν μαθητῶν, καθόσον οὗτοι, καὶ αἰσθητῶς βλέποντες μέχρι τίνος ἕκαστον αὐτῶν ἐξικνεῖται, ἐντὸς τῶν ὁρίων τούτων θὰ ζητῶσι τὸ κύριον νόημα, μὴ ἐκτρεπόμενοι δ' αὐτῶν, καὶ αἰσθητῶς προσπιπτόντων αὐτοῖς, δὲν θὰ συναναμιγνύωσιν ἐν τῇ ζητήσει παραστάσεις ἀσχέτους τῷ ζητούμενῳ κυρίῳ νοήματι καὶ διὰ τοῦτο δυσχεραίνουσας τὴν διὰ τῆς νοήσεως ἀνεύρεσιν ἐν τοῖς πολλοῖς ἄλλοις νοήμασι τοῦ κυρίου καὶ οὐσιώδους μεταξὺ αὐτῶν.

Ὅτι τὰ μέσα, περι ὧν λέγομεν, δὲν αἴρουσιν οὐδὲ μειοῦσιν (ὑπὲρ διδακτικῶς καὶ παιδαγωγικῶς κακόν) τὴν αὐτενέργειαν τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ τοῦναντίον ταύτην μᾶλλον ἐξεγείρουσι, καὶ δὴ κατὰ τρόπον ἐξασφαλίζοντα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τὴν

ἐπιτυχίαν αὐτῆς, τοῦτο ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε εἰρημένων δῆλον παντί, *implicite* ἐν αὐτοῖς περιεχόμενον. Διὸ δὴ καὶ οὐδὲν πλέον περὶ τούτου ἐνθάδε προστίθεμεν.

Ὁ ἐν τέλει ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν εἶνε, ὅτι τὰ ὑπομνήματα ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς συνετάχθησαν, δῆλα δὴ οὕτως, ὥστε οὐ μόνον νὰ μὴ αἴρωσι τὴν αὐτενέργειαν τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ τούναντίον νὰ ἐξεγείρωσιν αὐτὴν καὶ ἐπιτυχῆ ν' ἀπεργάζωνται. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ἐρωτηματικὴ μορφή, ἣν ἐδώκαμεν εἰς τινὰ τῶν ὑπομνημάτων· διὰ ταύτης ἠθελήσαμεν νὰ στρέψωμεν τῶν μαθητῶν τὴν προσοχὴν καὶ σκέψιν εἰς ζητήματα, ἃ ἄλλως οὗτοι ἀπαρατήρητα θὰ παρήρχοντο κατὰ τὴν οἴκoi παρασκευὴν, ἃ δ' ὅμως εἶνε ἀναγκαῖα πρὸς βαθυτέραν γλωσσικὴν καὶ πραγματικὴν κατανόησιν. Ὡς καὶ ἐκ τῶν ἄρτι λεχθέντων δῆλον εἶνε, τὴν ἐρωτηματικὴν τῶν ὑπομνημάτων μορφήν μετεχειρίσθημεν ἐπὶ ζητημάτων, ἃ καὶ δύνανται οἱ μαθηταὶ αὐτοὶ νὰ λύωσιν ὀρθῶς, ἐκ τῶν συμφραζομένων ὁρμώμενοι ἢ ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῶν ἤδη κεκτημένων γραμματικῶν μάλιστα γνώσεων. Οὕτω δὲ δὲν εἶνε δυνατόν ἄλλο τι νὰ συμβαίνει ἢ νὰ ἐξεγείρηται μὲν τὸ διαφέρον τῶν μαθητῶν ὑπὲρ τῆς ἀναγινωσκομένης ὕλης αὐτῆς, νὰ παρακωλύηται δὲ κατὰ τὸ δυνατόν, εἰ μὴ ὅλως νὰ αἴρηται, τὸ καταφεύγειν τοὺς μαθητὰς εἰς βοηθήματα μὴ ἐπιτετραμμένα καὶ ἐθίζεσθαι οὕτως αὐτοὺς εἰς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην.

Κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ὑπομνημάτων πλεῖστον ἡμῖν ἐπεκούρησαν τὰ ὑπομνήματα τοῦ Buchholz¹ καὶ τὰ τοῦ A. Biese²,

1. Anthologie aus den Lyrikern der Griechen, Leipzig, B. G. Teubner.

2. Griechische Lyriker in Auswahl, Leipzig, G. Freytag.

ἄτινα τελευταῖα εἶνε ὄντως μαθητικά. Ἄλλὰ ἃ καὶ τούτων παρελάβομεν μετερρυθμίσαμεν ἐν πολλοῖς συμφώνως ταῖς ἀνάγκαις τῶν ἡμετέρων μαθητῶν. Ἴσως τινὲς πολλὰ θὰ θεωρήσωσι τὰ λεξικολογικὰ ὑπομνήματα, ἀλλ' ἡμῖν ταῦτα ἐφάνησαν ἀναγκαῖα καθ' ἣν ἔχομεν γνώμην περὶ τῆς ὠφελείας τῶν μαθητῶν ἐκ τῆς ἀναδιφήσεως τοῦ λεξικοῦ. Τὴν ἐργασίαν δὴλα δὴ ταύτην θεωροῦμεν μᾶλλον μηχανικὴν, οὐχὶ δὲ πολὺ προάγουσαν τὴν νόησιν τῶν μαθητῶν, διὸ καὶ ἐζητήσαμεν νὰ περιορίσωμεν ταύτην διὰ τῶν ἡμετέρων ὑπομνημάτων, ὥστε πολὺ ὀλίγη νὰ ὑπολείπεται αὕτη ἐκείνοις. Ὅταν τοσαύτη ὑπολείπεται ἢ χρῆσις τοῦ λεξικοῦ τοῖς μαθηταῖς, τότε χρόνον πολὺν δὲν ἀφαιρεῖ αὕτη, οὐδ' ἀνιά, δι' ἀμφοτέρα δὲ ταῦτα καὶ δὲν παράγει αὐτοὺς εἰς χρῆσιν μὴ ἐπιτετραμμένων βοηθημάτων· ἐπίσης δὲν γίνεται τοῖς αὐτοῖς αἰτία σφαλμάτων καὶ ἀνοησιῶν, οὐδὲ συχνάκις ἀπομακρύνει τὴν προσοχὴν τῶν μαθητῶν ἀπὸ τοῦ νοῦ τῶν ἀναγινωσκομένων, συχνὰ οὕτω διακόπτουσα καὶ διὰ τοῦτο πολὺ δυσχεραίνουσα τὴν πρὸς ἀντίληψιν τούτου ἐργασίαν αὐτῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν ἡμεῖς ἐπράξαμεν καθόλου περὶ τὸ παρὸν βιβλίον, ὃ δὲ ἐκδότης αὐτοῦ, κ. Γ. Κασδόνης, πᾶσαν τὴν δυνατὴν κατέβαλεν ἐπιμέλειαν καὶ δαπάνην, ὅπως τὸ βιβλίον τυπογραφικῶς στοιχῆ κατὰ τὸ νῦν ἐν Ἑλλάδι ἐνὸν ταῖς ἀπαιτήσεσιν, ἅς ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ἔχει ἡ σήμερον διδακτικὴ παρὰ τῶν σχολειακῶν μάλιστα βιβλίων. Καιρὸς εἶνε, νομίζομεν, νὰ παύσωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ καταπονώμεν μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν μαθητῶν ἡμῶν διὰ τύπου μὴ καθαροῦ καὶ μικροῦ λίκου, ν' ἀπαμβλύνωμεν δ' ὅλως καὶ νὰ καταστρέφωμεν τὸ καλαισθητικὸν αὐτῶν συναίσθημα διὰ βιβλίων, ἃ κατὰ

τὴν τύπωσιν αὐτὸ τοῦτο βαναυσουργήματα εἶνε καί, ἵνα κοι-
νῶς εἴπωμεν, μουντζουρώματα.

Ἀπὸ τοιούτων ἀρχῶν ὀρμηθέντες εἰς τὴν ἐκπόνησιν τοῦ
παρόντος βιβλίου καὶ τὴν τύπωσιν αὐτοῦ, πιστεύομεν ὅτι
ἐκάς ἡμῶν τε καὶ τοῦ κ. ἐκδότου ἔσται ἡ μομφή τῆς βιβλιο-
καπηλίας, ἧς οὐχὶ πολλὰ διδακτικὰ βιβλία, καὶ μάλιστα
σχολειακαὶ ἐκδόσεις ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγρα-
φῶν, δύνανται ὀρθῶς ἀπηλλαγμένα νὰ εἶνε. Ἐκ τῶν ἡμῶν
γνωστῶν τοιούτων ἐκδόσεων ἀπηλλαγμένα τὰ μάλιστα εὐ-
λόγως θεωροῦνται τῆς εἰρημένης μομφῆς αἱ ἐκδόσεις τοῦ ἀγα-
πητοῦ ἡμῶν καὶ ἐπιστημονεστάτου συναδέλφου κ. Γ. Παππα-
βασιλείου, γυμνασιάρχου τοῦ Β' Βαρβακείου, καὶ τοῦ ἀξιο-
τίμου καθηγητοῦ κ. Ε. Τσακκαλώτου, ἐφ' ὅσον αἱ τοῦ τελευ-
ταίου δὲν περιέχουσι μετάφρασιν. Πάσας τὰς τοιαύτας ἐκ-
δόσεις ἡμεῖς γε θεωροῦμεν¹ λίαν φθαρτικὰς τοῦ τε νοῦ καὶ
τοῦ ἥθους τῶν μαθητῶν· διὸ καλὸν θὰ ἦτο τὸ Ὑπουργεῖον
τῆς Παιδείας ἐπεμβάν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ-
λάχιστον χρῆσιν αὐτῶν, ἵνα μὴ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τε-
μένους τῶν Μουσῶν καὶ τῶν καλῶν ἡθῶν ἐπισήμως ἐνιδρῦ-
ται ἡ ἀμουσία καὶ ἀκοσμία, προστατευομένη μάλιστα ὑπ' ἐ-
νίων, ἐλάχιστων εὐτυχῶς, τῶν διδασκόντων αὐτῶν. Ἄλλ'
ἄλλος τό γε νῦν.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 29 Νοεμβρίου 1898.

Δ. Κ. ΖΑΓΓΟΓΙΑΝΝΗΣ

¹ Πρβλ. H. Rothfuchs, διὰ πολλῶν ἄριστα ἀναπτύσσοντα τὸ
πρᾶγμα ἐν Beiträge zur Methodik desaltsprachlichen Unterrichts
etc., 1893 σελ. 99—103.

ΑΡΧΑΙΟΙ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΥΡΙΚΟΙ

Α΄. ΣΟΛΩΝ

1. Πολιτικά καὶ γνωμικά ἐλεγεία.

1. Ἀπολογεῖται ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ νομοθεσίας.

Δῆμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἀπαρκεῖ,
τιμῆς οὔτ' ἀφελῶν οὔτ' ἐπορεζάμενος·
οἱ δ' εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί,
καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν·
ἔστην δ' ἀμφιβαλῶν κρατερόν σάκος ἀμφοτέροισιν, ὅ
νικᾶν δ' οὐκ εἶασ' οὐδετέρους ἀδίκως.

2. Παρακαλεῖ Ἀθηναίους τὸν τύραννον καταλύειν, πρὶν τελέως ἰσχυρόν γενέσθαι (Διόδωρος).

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης,
βροντῆ δ' ἐκ λαμπρῆς γίγνεται ἀστεροπῆς·

ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται, εἰς δὲ μονάρχου
δῆμος ἀϊδορεΐη δουλοσύνην ἔπεσεν.

λίην δ' ἐξάρανε' οὐ ῥάδιόν ἐστι κατασχεῖν
ὑστερον, ἀλλ' ἤδη χρὴ περὶ πάντα νοεῖν. 5

3. Μετὰ τὴν ὑπὸ Πεισιστράτου κατάληψιν τῆς τυραννίδος.

Εἰ δὲ πεπόνθατε **λυγρὰ** δι' ὑμετέραν κακότητα,
μὴ τι θεοῖς τούτων μοῖραν **ἐπαμφέρετε**·

αὐτοὶ γὰρ τούτους ἠύξῃσατε ῥύματα δόντες,
καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔσχετε δουλοσύνην.

ὑμέων δ' εἰς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἔχνεσι βαίνει,
σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ἔνεστι νόος· 5

εἰς γὰρ γλῶσσαν ὀράτε καὶ εἰς ἔπος αἰόλον ἀνδρός,
εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε. †

4. Ἀντιτίθησιν ἀλλήλοις ἀρετὴν καὶ πλοῦτον.

Πολλοὶ γὰρ πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα

τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

5. Πρὸς Μίμνερμον.

Ἄλλ' εἴ μοι κἄν νῦν ἔτι πείσειαι, ἔξελε τοῦτο,
μηδὲ μέγαιρ' ὅτι σεῦ λῶον ἐπεφρασάμην,

καὶ μεταποίησον, Λιγυστάδῃ, ᾧδε δ' αἶδει·
„Ὀγδοκονταετὴ μοῖρα κίχιοι θανάτου.“
Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισιν ὕ
ποιήσαιμι θανῶν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

6.

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

7. Ὅπως τῷ δήμῳ δεῖ χρῆσθαι.

Δῆμος δ' ᾧδ' ἂν ἄριστα σὺν ἡγεμόνεσσιν ἔποιτο,
μήτε λίαν ἀνεθείς μήτε βιαζόμενος.
τίχτει γὰρ κόρος ὕβριν, ἔταν πολὺς ὄλβος ἔπηται
ἀνθρώποισιν, ὅσοις μὴ νόος ἄρτιος ᾗ.

8. Τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται.

Μνημοσύνης καὶ Ζηγὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλυτὴ μοι εὐχομένω·
ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἀπάντων
ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν·
εἶναι δὲ γλυκὺν ᾧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν,
τοῖσι μὲν αἰδοῖτον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίχῃ.

πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ
ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν· 10
ὃν δ' ἄνδρες μετίωσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος
οὐκ ἐθέλων ἔπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτη·
ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιερῆ δὲ τελευτᾶ· 15

οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δὲ
ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἴψα διεσχέδασεν
ἤρινός, ὃς πόντου πολυχύμνος ἀτρυγέτοιο
πυθμένα κινήσας, γῆν κάτα πυροφόρον 20
δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔδος αἰπὺν ἰκάνει
οὐρανόν, αἰθρίην δ' αὐτίς ἔθηκεν ἰδεῖν·
λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατὰ πύονα γαῖαν
καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἔστιν ἰδεῖν·
τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις· οὐδ' ἐφ' ἐκάστω, 25
ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται δῆζυχολός·

αἰεὶ δ' οὐ ἐλέληθε διαμπερές, ὅστις ἀλιτρὸν
θυμὸν ἔχει, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη·
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτεισεν, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δὲ φύγωσιν
αὐτοὶ μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιούσα κίχην, 30
ἤλυθε πάντως αὐτίς· ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
ἦ παῖδες τούτων ἦ γένος ἐξοπίσω.

9. Κούφοι οί του ἄνθρώπου πόθοι καὶ αἱ ἐλπίδες
πρὸ τοῦ θείου.

Θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθὸς τε κακὸς τε
εὐθηνεῖν αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,
πρὶν τι παθεῖν· τότε δ' αὐτίκ' ὀδύρεται· ἄχρι δὲ τούτου
χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
χῶστις μὲν νοῦσοισιν ὑπ' ἀργαλέησι πιεσθῆ, 5
ὡς ὑγιῆς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο·
εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενήτης δέ μιν ἔργα βιάται,
κτήσεσθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.

σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλάται
ἐν νηυσὶν χηρῶν οἴκαδε κέρδος ἄγειν 10
ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισιν,
φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίαν θέμενος·
ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτὸν
λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει·
ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνω 15
ἔργα δαεῖς χειροῖν ξυλλέγεται βίον·
ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδαχθεὶς,
ἡμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος·
ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων,
ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον, 20
ὧ συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται οὔθ' ἱερά·

ἄλλοι, Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες,
ἰητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος·
πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος, 25
κοῦκ ἂν τις λύσαιτ' ἥπια φάρμακα δούς·
τὸν δὲ κακαῖς νοῦσοισι κακούμενον ἀργαλέαις τε
ἀψάμενος χειροῖν αἴψα τίθησ' ὑγιῆ.

Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων. 30
πάσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν,
ἧ μέλλει σχῆσειν, χρήματος ἀρχομένου·
ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν,
τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν 35
συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

10. Σαλαμίς.

Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἱμερτῆς Σαλαμῖνος,
κόσμον ἐπέων ὠδὴν τ' ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

Εἶην δὴ τότε ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης
ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
αἴψα γὰρ ἂν φάτις ἦδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο 3
Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.

ἴομεν εἰς Σαλαμίνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
ἡμερτῆς χαλεπὸν τ' αἴσχος ἀπωσόμενοι.

II. Τετράμετρα καὶ τρίμετρα.

Ἀπολογία πρὸς ἐχθρὸν αὐτοῦ δημαγωγὸν

α'. Ὁ δημαγωγὸς λέγει

«Οὐκ ἔφθον Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνὴρ·
ἔσθλα γὰρ θεοῦ διδόντος, αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
περιβαλὼν δ' ἄγραν, ἀγασθεὶς οὐκ ἐπέσπασεν μέγα
δίχτυον, θυμοῦ θ' ἄμαρτῆ καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς.
ἤθελον γὰρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν
καὶ τυραννεύσας Ἀθηνῶν μῶνον ἡμέραν μίαν,
ἄσχος ὕστερον δεδάραται κάπιτετριφθαι γένος».

β'. Ὁ Σόλων ἀποκρίνεται

«Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην

πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλίχου
οὐ κατηψάμην, μιάνας καὶ κατασχύνας κλέος,
οὐδὲν αἰδεῦμαι· πλέον γὰρ ὧδε νικήσειν δοκέω
πάντας ἀνθρώπους».

12. Τί διὰ τῆς νομοθεσίας αὐτοῦ κατώρθωσεν.

Ἐγὼ δέ, τῶν μὲν οὐνεκα ξυνήγαγον
δῆμον, τί τούτων πρὶν τυχεῖν ἐπαυσάμην ;
συμμαρτυροίη ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χρόνου
μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
ἄριστα, Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγὼ ποτε
ἄρους ἀνεῖλον πολλαχῆ πεπηγότας· 5
πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.
πολλοὺς δ' Ἀθήνας, πατρίδ' εἰς θεόκτιτον,
ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίχως,
ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὑπὸ
χραιοῦς φυγόντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικῆν
ἔντας, ὡς ἂν πολλαχῆ πλανωμένους.
τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀεικέα
ἔχοντας, ἦθη δεσποτῶν τρομευμένους,
ἐλευθέρους ἔθηκα. ταῦτα μὲν κράτει 15
νόμου, βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,
ἔρεξα καὶ διῆλθον ὡς ὑπεσχόμην.
θεσμοὺς δ' ὁμοίως τῷ κακῷ τε κάγαθῷ,
εὐθεῖαν εἰς ἕκαστον ἀρμόσας δίκην,
ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος, ὡς ἐγὼ, λαβὼν, 20
κακοφραδῆς τε καὶ φιλοκτῆμων ἀνὴρ,
οὐκ ἂν κατέσχε δῆμον· εἰ γὰρ ἦθελον
ἂ τοῖς ἐναντίοισιν ἦνδανε τότε,
αὐθις δ' ἂ τοῖσιν οὔτεροι φρασαίατο,
πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἐχηρώθη πόλις. 25

τῶν οὐνέχ' ἀλκὴν πάντοθεν ποιούμενος
ὧς ἐν κυσὶν πολλῆσιν ἐστράφην λύκος.

Β'. ΤΥΡΤΑΙΟΣ

Ι. Ἑλεγείαι.

13. Προτρέπει τὴν νεολαίαν πρὸς υπεράσπισιν
τῆς πατρίδος.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοισι πεσόντα.
ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον.
τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον,
πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
παισὶ τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσειται, οὐς κεν ἴκηται
χρησιμοσύνη τ' εἰκῶν καὶ στυγερῆ πενίη,
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
πᾶσα δ' ἀτιμίη καὶ καχότης ἔπεται.

εἰ δ' οὕτως ἀνδρὸς τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὥρη
γίγνεται, οὐτ' αἰδῶς οὐτ' ὄπισ οὐτ' ἔλεος,
θυμῷ γῆς πέρι τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων
θνήσκωμεν, ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι.

ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες, 15
μηδὲ φυγῆς αἰσχροῆς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι·
τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἔλαφρά,
μη καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραιούς. 20

αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κείσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,
θυμὸν ἀποπνεῖοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα—
αἰσχρὰ τὰ γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὰ ἰδεῖν—
καὶ χροὰ γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
ὄφρ' ἐρατῆς ἤβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη·
ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναῖξιν,
ζωὸς ἐὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών. 30
ἀλλὰ τις εὖ διαβάς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν.

14. Προτρέπει πρὸς ἀνδρεῖον ἀγῶνα, παρέχων
ἅμα εἰκόνα ἀνδρείου πολεμιστοῦ.

Ἄλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ,
θαρσεῖτ'· οὐπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει·
μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
ἰθὺς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνήρ ἐχέτω,

ἐχθρὴν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαινας 5
κῆρας ὁμῶς αὐγαῖσ' ἡελίοιο φίλας.
ἴστε γάρ " Ἀρηος πολυδακρύου ἔργ' αἰδέηλα·
εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου,
καὶ θαμὰ φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' ἐς κόρον ἤλασατε. 10

οἱ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
ἐς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
παυρότεροι θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
οὐδεὶς ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα, 15
ὅσ', ἣν αἰσχροὶ πάθη, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
βιγαλέον γὰρ ὅπισθε μετὰφρενον ἐστὶ δαΐζειν
ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐω ἐν πολέμῳ·
αἰσχρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κακκείμενος ἐν κονίησιν
νῶτον ὀπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος. 20

ἀλλὰ τις εὖ διαβάς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακῶν,
μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὠμούς
ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος, 25
κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς·
ἔρδειν δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πελεμίζων,
μηδ' ἐκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων,

ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγχρει μακρῶ
ἢ ξίφει οὐτάζων δῆιον ἄνδρ' ἐλέτω· 30
καὶ πόδα παρ ποδὶ θεὶς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέη
καὶ στέρνον στέρνω πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἐλών.
ὕμεῖς δ', ὦ γυμνήτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος 35
πτώσσοντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίσις,
δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτούς,
τοῖσοι πανόπλοισιν πλησίον ἰστάμενοι.

15. Ἡ δόξα τοῦ ἐν πολέμῳ ἀνδρείου ὑπερτέρα
παντὸς ἄλλου ἐπαίνου.

Οὐτ' ἂν μνησαίμην οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην
οὔτε ποδῶν ἀρετῆς οὔτε παλαισμοσύνης,
οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
νικῶν δὲ θεῶν Θρηάκιον Βορέην,
οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἶη, 5
πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω μάλιον,
οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἶη,
γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι,
οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς·
οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ, 10
εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὄρων φόνον αἱματόεντα

καὶ δῆϊων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰστάμενος.
ἦδ' ἀρετῆ, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέω
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληί τε παντί τε δήμῳ, 15
ὅστις ἀνὴρ διαβάς ἐν προμάχοισι μένη
νωλεμέως, αἰσχροῦς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
θαρσύνῃ δ' ἔπεσιν τὸν πλησίον ἀνδρα παρεστῶς·
οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ. 20

αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
τρηχειάς, σπουδῇ δ' ἔσχεθε κῦμα μάχης·
αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσῶν φίλον ὤλεσε θυμὸν,
ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλείσας,
πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης 25
καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος·
τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
ἀργαλέῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις·
καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποισ' ἀρίσημοι
καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω 30
οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἑὼν γίγνεται ἀθάνατος,
ἔντιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρνάμενόν τε
γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.

35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

εἰ δὲ φύγη μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἔλη,
πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
πολλὰ δὲ τερπνὰ παθῶν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
γηράσκων ἀστοῖσι μετατρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει,
πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι οἳ τε κατ' αὐτὸν
εἴκουσ' ἐκ χώρης οἳ τε παλαιότεροι.
ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι
πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθίεις πολέμου.

II. Ἐμβατήριον.

16

*Ταχὺς δὲ τοῖσι μὲν γυνὴ τὰς ἐπιπέδους
ρίζας*
Ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρω
κῶροι πατέρων πολιατᾶν,
λαιᾶ μὲν ἴτυν προβάλεσθε,
δόρυ δ' εὐτόλμως ἀνσχεσθε
μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς·
οὐ γὰρ πάτριον τᾶ Σπάρτα.

5

Γ'. ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ

17. Περιγραφή συμποσίου.

Νῦν γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἀπάντων
καὶ κύλικες· πλεκτοὺς δ' ἀμφιτιθεῖ στεφάνους,

ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃ πορσύνει·
κρητὴρ δ' ἔστηκεν μεστὸς εὐφροσύνης·
ἄλλος δ' οἶνος ἐτοῖμος, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν, 5
μείλιχος ἐν κεράμοισ', ἄνθεος ὀζόμενος·
ἐν δὲ μέσοισ' ἀγνήν ὄδμην λιβανωτὸς ἴησιν·
ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺ καὶ καθαρὸν·
πάρκεινται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρὴ τε τράπεζα,
τυροῦ καὶ μέλιτος πίνος ἀχθομένη· 10
βωμὸς δ' ἄνθεσιν ἂν τὸ μέσον πάντῃ πετύχασται·
μολπὴ δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.

χρὴ δὴ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὐφρονας ἀνδρας
εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις·
σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι 15
πρήσσειν—ταῦτα γὰρ ὦν ἔστι προχειρότερον—
οὐχ ὕβρις πίνειν ὅποσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος·
ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ἐς ἐσθλὰ πίων ἀναφαίνει,
ὥς οἱ μνημοσύνη καὶ πόνος ἀμφ' ἀρετῆς, 20
οὔτι μάχας διέπειν Τιτῆνων οὐδὲ Γιγάντων,
οὐδ' αὖ Κενταύρων πλάσματα τῶν προτέρων,
ἢ στάσιος σφεδανάς· τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστιν·
θεῶν δὲ προμηθεῖην αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

18. Προτρέπει μὴ προτιμᾶν τὴν ῥώμην
τῆς σοφίας.

Ἄλλ' εἰ μὲν ταχυτῆτι ποδῶν νίκην τις ἄροιτο
ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος
παρ Πίσασο ῥοῆσ' ἐν Ὀλυμπίῃ, εἶτε παλαίων,
ἢ καὶ πυκτοσύνην ἀλγινόεσσαν ἔχων,
εἶτε τὸ δεινὸν ἀέθλον, ὃ παγκράτιον καλέουσιν, 5
ἀστοῖσιν κ' εἶη κυδρότερος προσορᾶν,
καὶ κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο,
καὶ κεν σῖτ' εἶη δημοσίων κτεάνων
ἐκ πόλιος καὶ δῶρον, ὃ οἱ κειμήλιον εἶη·
εἶτε καὶ ἵπποισιν, ταῦτά κε πάντα λάχοι, 10
οὐκ ἔων ἄξιος, ὥσπερ ἐγὼ· ῥώμης γὰρ ἀμείνων
ἀνδρῶν ἢδ' ἵππων ἡμετέρη σοφίη.

ἀλλ' εἰκῆ μάλα τοῦτο νομίζεται· οὐδὲ δίκαιον
προκρίνειν ῥώμην τῆς ἀγαθῆς σοφίης.
οὔτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετείη 15
οὔτ' εἰ πενταθλεῖν οὔτε παλαισμοσύνην
οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τόπερ ἐστὶ πρότιμον
ῥώμης ἕσσο' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει,
τοῦνεκεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίῃ πόλις εἶη·
σμικρὸν δ' ἂν τι πόλει χάρμα γένοιτ' ἐπὶ τῷ, 20
εἴ τις ἀεθλεύων νικῶ Πίσασο παρ' ὄχθας·
οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοῦς πόλιος.

Δ'. ΘΕΟΓΝΙΣ

19. Εἰς Ἄπόλλωνα.

ὦ ἄνα, Λητεῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος,
ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
αἰέσω· σὺ δέ μοι κλυθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.
Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μὲν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ,
φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαφαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τριχοειδέϊ λίμνῃ,
πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίῃ
ὄδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἀλόεσ πολίης.

20. Εἰς τὰς Μούσας.

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἶ ποτε Κάδμου
ἔς γάμον ἔλθοῦσαι καλὸν αἰείσατ' ἔπος·
«ὅττι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν.»
τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἤλθε διὰ στομάτων.

21. Οἱ κακοί, οὐχὶ δ' οἱ καλοὶ πόλιν
καταστρέφουσιν.

Οὐδεμίαν πω, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἄδη,

δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκουσι διδῶσιν
οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος,
ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἄτρεμ' ἔσσεσθαι. 5
μηδ' εἰ νῦν πολλῇ κεῖται ἐν ἡσυχίῃ,
εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν
μύναρχοί θ' ἂ πόλει μήποτε τῆδε ἄδοι. 10

Περὶ Ἑλπίδος
22. Ἡ Ἑλπίς.

Ἡ Ἑλπίς ἐν ἀνθρώποις μόνῃ θεὸς ἐσθλῇ ἔνεστιν.

ἄλλοι δ' Οὐλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
ᾤχετο μὲν Πίστις, μεγάλη θεός, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ᾧ φίλε, γῆν ἔλιπον·
εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιται, οὐδὲ θέμιστας 5
οὐκέτι γινώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐνομίας.
ἀλλ' ὄφρα τις ζῶει καὶ ὄρα φάος ἡελίοιο,
εὐσεβέων περὶ θεοὺς Ἑλπίδα προσμενέτω.
εὐχόμενος δὲ θεοῖσι καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,

Ἡ Ἑλπίδι τε πρώτη καὶ πνυμάτη θυέτω· 10

φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σχολιὸν λόγον αἰεὶ,
οἱ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
αἰὲν ἐπ' ἄλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
ἐσθλὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκόμενοι.

23. Εὐχεται τῷ Διὶ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς νὰ
προστατεύωσι τὴν πόλιν.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόλῃος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,
αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνη,
ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
ὀρθῶσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον·
φόρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός, 5
ἡμεῖς δέ, σπονδὰς θεοῖσιν ἀρессάμενοι,
πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
μηδὲν τῶν Μῆδων δειδιότες πόλεμον.
ᾧδ' εἴη κεν ἄμεινον ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν 10
τερπομένους, τηλοῦ δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.

24. Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν Περσῶν.

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἄλκαθῶω, Πέλοπος παιδί, χαριζόμενος.
αὐτὸς δὲ **στρατὸν ὑβριστὴν Μῆδων ἀπέρουκε**
τῆσδε πόλιος, ἵνα τοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας, 5
τερπόμενοι κιθάρῃ τ' ἠδ' ἔρατῇ θαλίῃ
παιάνων τε χοροῖς ἰαχῆσί τε σὸν περὶ βωμόν·
ἧ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἔσορῶν

καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σύ, Φοῖβε,
Ἰλαος ἡμετέρεην τήνδε φύλασσε πόλιν.

10

25. Ἐν τῇ ἐξορίᾳ.

Ὅρνιθος φωνήν, Πολυπαίδη, ὄξυ βρώσης
ἤκουσ', ἥ τε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
ὠραίου· καὶ μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
ὅτι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγροῦς
οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων' ἔλκουσιν ἀρότρου
τῆς μάλα μισητῆς εἵνεκα ναυτιλίας.

26. Νοσταλγία.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελίην ποτε γαῖαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δοναχοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
καὶ μ' ἐφίλειεν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων. 5
οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

27. Ἀγάπα τὸν φίλον, μίσει τὸν ἐχθρόν.

Ἐν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν
χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων,
εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἷ με φιλεῦσιν,
τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.

3

28. Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς
κελεύει.

Οὐδείς, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων·
οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδώς,
ἐς τέλος εἶτ' ἀγαθὸν γίνεται εἶτε κακόν.
πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκεν, Ὡ
καὶ τε δοκέων θήσειν ἐσθλόν, ἔθηκε κακόν.
οὐδέ τω ἀνθρώπων παραγίνεται, ὅσσ' ἐθέλησιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφῆτέρον πάντα τελεῦσι νόον. 10

29. Κακόν, ὠφέλιμον, τερπνόν.

Κάλλιστον τὸ δικαιοτάτον· λῶστον δ' ὑγαίνειν·
πρᾶγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.

30. Ὅν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος
(Μένανδρος).

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον
μηδ' ἐσιδεῖν αὐγάς δξέος ἡελίου,
φύντα δ' ὅπως ὠκίστα πύλας Ἄϊδαο περῆσαι
καὶ κείσθαι πολλήν γῆν ἐπιεσσάμενον.

31. Ὁ κάλλιστος θησαυρός.

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
αἰδοῦς, ἢ τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἔπεται.

32. Ὑπόμενε τὰ τῆς τύχης.

Τόλμα, θυμέ, κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·
δειλῶν τοι κραδίη γίνεται ὀξυτέρη·
μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
ἔχθει μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία
μηδ' ἐχθροὺς εὐφραίνε. θεῶν δ' εἰμαρμένα δῶρα   Ὡ
οὐκ ἂν ρηιδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχη Τάρταρος ἠερόεις.

33. Ὁ ἐν ἄσματι ὑμνηθεὶς ζῆ διὰ παντός.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν, ἀειρόμενος
ρηιδίως· θοίνης δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσση
ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν·
καὶ σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες   Ὡ
εὐκόσμως ἐρατοὶ καλὰ τε καὶ λιγέα
ἄσονται· καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
βῆς πολυκωκύτους εἰς Ἄϊδαο δόμους,

οὐδέποτ' οὐδὲ θανῶν ἀπολείς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα, 10
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφόμενος ἠδ' ἀνὰ νήσους,
ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
οὐχ ἵππων νότοισιν ἐφήμενος· ἀλλὰ σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰστεφάνων·
πᾶσι δ', ὅσοισι μέμηλε, καὶ ἔσσομένοισιν ἀοιδῆ 15
ἔσση ὁμῶς, ὄφρ' ἂν γῆ τε καὶ ἥλιος.

34. Τὸ σκάφος τῆς πολιτείας ἐν τριχυμῖα.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷα πάροιθεν,
οὐκ ἂν ἀνιώμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·
νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
χρημοσύνη, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
οὐνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἰστία λευκὰ βαλόντες 5
Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερῆν·
ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
ἀμφοτέρων τοίχων· ἢ μάλα τις χαλεπῶς
σῶζεται, οἷ' ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
ἔσθλόν, ὅτις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως· 10
χρήματα δ' ἀρπάζουσι βίη, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς τὸ μέσον,
φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν.
δειμαίνω, μὴ πως ναῦν κατὰ κύμα πῆν.
ταῦτά μοι ἤνιχθω κεχυρμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν· 15
γινώσχοι δ' ἂν τις καὶ καχός, ἦν σοφὸς ἦ.

35. Ἡ δικαιοσύνη.

Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
ἐν δὲ δικαιοσύνη συλλυβδὸν πᾶσ' ἀρετὴ ἐστίν,
πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δίκαιος ἑών.

36. Ἡ ἀρετή.

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
Κύρν' ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρο' ἔπεται.

37. Οἱ κακοὶ οὐκ ἐκ γενετῆς κακοί.

Τοὶ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστροσγεγόνασιν,
ἀλλ' ἀνδρεςσι κακοῖς συνθέμενοι φιλήην
ἔργα τε δειλ' ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
ἐλπίομενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Ε΄. ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ (ὁ Ἀμοργῖνος).

38. Τοῦ ἀνθρώπου αἱ σκέψεις μάταιαι.

Ἦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
πάντων ὅσ' ἔστι, καὶ τίθησ' ὅκῃ θέλει.

νοῦς δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐπήμεροι
ἅ δ' ἤ βοτὰ ζώουσιν, οὐδὲν εἰδότες,
ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
ἐλπίς δὲ πάντας κάπιπειθείη τρέφει
ἄπρηκτον ὀρμαίνοντας· οἱ μὲν ἡμέρην
μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπὰς·
νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκεῖ βροτῶν
πλούτῳ τε κάγαθοῖσιν ἴζεσθαι φίλος.
φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβόν,
πρὶν τέρμ' ἴκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους
πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός·
οἱ δ' ἐν θαλάσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι
καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἀλῶς
θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν εὖ δυνήσωνται ζῶειν·
οἱ δ' ἀγχόνην ἄψαντο δυστήνῳ μέρῳ
καυτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαί
βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δύαι
καὶ πῆματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,
οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν οὐδ' ἐπ' ἄλγεσιν
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰχιζοίμεθα.

5

10

15

20

Σ'. ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ (ὁ Κεῖος).

39. Προτρῆπει ἀπολαύειν τῶν τοῦ βίου ἀγαθῶν
διὰ τὸ βραχὺ αὐτοῦ.

... Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ·

„οἴη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.“

παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπίς ἐκάστω,
ἀνδρῶν ἦτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται. 5

θνητῶν δ' ὄφρα τις ἀνθος ἔγη πολυήρατον ἦβης,
κουφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·
οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρησέμεν οὔτε θανεῖσθαι,
οὔδ' ὑγιῆς ὅταν ἦ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.

νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος, οὔδ' ἴσασιν 10
ὥς χρόνος ἔσθ' ἦβης καὶ βιότοι' ὀλίγος
θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθῃ χαριζόμενος.

40. Ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις πεσόντας.

Τῶν ἐν Θερμοπύλαισι θανόντων
εὐκλεῆς μὲν ἂ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόνων δὲ μνάστις, ὁ δ' οἶκτος ἔπαινος·
ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρῶς
οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρῶσει χρόνος· 5

ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὄδε σακὸς οἰκέταν εὐδοξίαν
Ἑλλάδος εἴλετο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Λεωνίδα,
ὁ Σπάρτας βασιλεύς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπῶς
κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

Ζ'. ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΔΙΣΜΑΤΑ

41. Εἰς Ἀθηνᾶν.

Παλλὰς Τριτογένει', ἀνασσ' Ἀθηνᾶ,
ἔρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας
ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
καὶ θανάτων ἁώρων, σύ τε καὶ πατήρ.

42. Εἰς Δήμητρα.

Πλούτου μητέρ' Ὀλυμπίαν αἰείδω
Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὦραις,
σέ τε, παῖ Διὸς Φερσεφόνη·
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

43. Εἰς Ἀπόλλωνα.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέχνα Λατώ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν ἄνακτ' Ἀπόλλω,

ἐλαφρόβλον τ' ἀγροτέραν
Ἄρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

44. Εἰς Πᾶνα.

Ἦ Πάν, Ἄρκαδίας μεδέων κλεενῶς,
ὄρχηστᾶ, Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις,
γελάσειας, ὦ Πάν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναισι, ταῖσδ' αἰοδαῖς κεχαρημένους.

45. Τὰ ἀγαθὰ τοῦ βίου.

Ἰγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῶ,
δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι,
τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

46. Εἰς Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην
ισονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὔτι που τέθνηκας,
νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλλεύς,
Τυδεΐδην τέ φασιν ἐσθλὸν Διομήδεα.

Ἐν μύρτου κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἴππαρχον ἐκαινέτην.

10

Αἰεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
φίλταθ' Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτι τὸν τύραννον χτανέτην
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην

15

47. Λειψύδριον.

Αἰαῖ, Λειψύδριον πρόδωσέταιρον,
οἴους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας,
οἱ τότε ἔδειξαν οἶων πατέρων ἔσαν.

48. Τὸ ὄσμα τῆς χελιδόνας.

Ἦλθ', ἦλθε χελιδών,
καλὰς ὥρας ἄγουσα
καὶ καλοὺς ἐνιαυτούς,
ἐπὶ γαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.
παλάθαν σὺ προκυκλεῖν
ἐκ πίνος οἴκου

5

οἴνου τε δέπαστρον
τυρῶν τε κάνυστρον.
καὶ πύρνα χελιδῶν
καὶ λεχιθίταν

10

οὐκ ἀπωθεῖται. πότερ' ἀπίωμες ἢ λαβῶμεθα ;
εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐκ ἐάσομες·
ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ θοῦπέρθυρον
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν
μικρὰ μὲν ἔστι, ραδίως νιν οἴσομες.
ἂν δὴ φέρῃς τι,
μέγα δὴ τι φέροις.
ἄνοιγ', ἀνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

15

Η΄. ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

49. Ἄϊδιος δόξα.

Κυανὴ καὶ τούσδε μενεγχεῖας ὤλεσεν ἄνδρας
μοῖρα, πολύρρηνον πατρίδα ρυομένους.
ζῶν δὲ φθιμένωνν πέλεται κλέος, οἳ ποτε γυίοις
τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

50. Ἐπὶ τοῦ τάφου του.

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
μνημα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας·
ἄλκην δ' εὐδόκιμον Μαραθῶνιον ἄλλος ἂν εἴποι
καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ

51. Ἐπὶ τῇ ἐν Μαραθῶνι νίκῃ.

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσόφρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

52. Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις ἀγωνισαμένους
Ἕλληνας.

Μυριάσιν πατὲ τῆδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

53. Εἰς Λεωνίδα καὶ τοὺς τριακοσίους.

ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῆδε
κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

54. Λεωνίδα.

Εὐκλέας αἶα κέκευθε, Λεωνίδα, οἱ μετὰ σεῖο
 τῆδ' ἔθανον, Σπάρτης εὐρυχόρου βασιλεῦ,
 πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων
 Μηδείων ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

55. Εἰς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι πεσόντας
 Κορινθίους.

Ἄκμας ἔστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
 ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ρυσάμενοι
 δουλοσύνας· Πέρσαις δὲ περὶ φρεσὶ πῆματα πάντα
 ἤψαμεν, ἀργαλέης μνήματα ναυμαχίας·
 ὅστέα δ' ἄμιν ἔχει Σαλαμῖς· πατρὶς δὲ Κόρινθος 5
 ἀντ' εὐεργεσίης μνήμ' ἐπέθηκε τόδε.

56. Εἰς τὸν μάντιν Μεγιστίαν.

Μνήμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία, ὃν ποτε Μῆδοι
 Σπερχεῖον ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
 μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένης σάφα εἰδὼς
 οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

57. Εἰς τοὺς ἐν τοῖς κατὰ τῶν Περσῶν ἀγῶσι
 πεσόντας Μεγαρεῖς.

Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἄμαρ ἀέξειν
 ἰέμενοι, θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα·

τοὶ μὲν ὑπ' Εὐβοίας ἄκρω πάγῳ, ἔνθα καλεῖται
ἀγνάς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος·
τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἔμπροσθεν Σαλαμῖνος, 5
ναῶν Φοινισσᾶν ἐξολέσαντες Ἴαρη,
τοὶ δὲ καὶ ἐν πεδίῳ Βοιωτίῳ, οἵτινες ἔτλαν
χεῖρας ἐπ' ἀνθρώπους ἵππομάχους ἰέναί.
ἄστοι δ' ἄμμι τόδε φθιμένοις γέρας ὀμφαλῶ ἄμφι
Νισαίων ἔπορον δαμοδόκων ἀγύρων. 10

58. Εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

Χαίρειτ', ἀριστῆες πολέμου, μέγα κῦδος ἔχοντες,
κοῦροι Ἀθηναίων ἔξοχοι ἵπποσύνη,
οἳ ποτε καλλιχόρου περὶ πατρίδος ὠλέσαθ' ἦβην
πλείστοις Ἑλλάνων ἀντία μαρνάμενοι.

59. Πausανίας.

Ἑλλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὠλέσε Μῆδων
Πausανίας, Φοίβῳ μνάμ' ἀνέθηκε τόδε.

60. Εἰς Δία τὸν Ἐλευθέριον.

Τόνδε ποθ' Ἑλλανες, νίκας κράτει ἔργῳ Ἴαρος,
εὐτόλμῳ ψυχᾶς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλευθέρα Ἑλλάδι κοινὸν
ιδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

61. Οἱ παρὰ τὸν Εὐρυμέδοντα πεσόντες.

Οἶδε παρ' Εὐρυμέδοντά ποτ' ἀγλαὸν ὤλεσαν ἦβην,
μαρνάμενοι Μήδων τοξοφόρων προμάχοις
αἰχμηταί, πεζοί τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν,
κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνηῆμ' ἔλιπον φθίμενοι.

62. Ἡ διπλῆ παρὰ τὸν Εὐρυμέδοντα νίκη.

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμεν
καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδένι πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἠπειρῷ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.
οἶδε γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὄλεσαντες
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγει
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν Ἀσίς ὑπ' αὐτῶν
πληγαῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

5

63. Ἐπὶ τάφου τινός.

Οὗτος ὁ τοῦ Κεῖοιο Σιμωνίδεω ἐστὶ σωτήρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

ΠΛΑΤΩΝ

64. Εἰς τοὺς κατὰ τὰ Ἐκβάτανα ταφέντας
Ἐρετριεῖς.

Οἶδε ποτ' Αἰγαίοιο βαρύβρομον οἶδμα λιπόντες
Ἐκχατάνων πεδίῳ κείμεθ' ἐνὶ μεσάτῳ.

χαῖρε, κλυτή ποτε πατρίς Ἐρέτρια, χαίρετ', Ἀθῆναι,
γείτονες Εὐβοίης, χαῖρε, θάλασσα φίλη.

65. Εἰς τοὺς παρὰ τὰ Σοῦσα ταφέντας
Ἐρετριεῖς.

Εὐβοίης γένος ἐσμὲν Ἐρετρικόν, ἄγχι δὲ Σούσων
κείμεθα, φεῦ, γαίης ὅσσον ἀφ' ἡμετέρης.

66. Εἰς Ἀριστοφάνη.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται
διζόμεναι, ψυχὴν εὖρον Ἀριστοφάνους.

ΣΙΜΜΙΑΣ

67. Ὁ τάφος τοῦ Σοφοκλέους.

Ἦρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
ἐρπύζοις χλοερούς ἐκπροχέων πλοκάμους,
καὶ πέταλον πάντῃ θάλλοι ῥόδου, ἧ τε φιλορρῶξ
ἄμπελος, ὑγρά πέριξ κλήματα χευαμένη,
εἶνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

68. Ἀδέσποτον. Εἰς Δημοσθένη.

Εἵπερ ἴσῃ γνώμῃ ῥώμην, Δημόσθενες, εἶχες,
οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἤρξεν Ἄρης Μακεδῶν.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ

1.

Στιχ. 1. Πρβλ. Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων Πολιτεῖαν, κεφ. XI καὶ XII.—δήμῳ μὲν ἡ ἀντίθεσις ἐν στιχ. 3, οἱ δ' εἶχον δύναμιν κτλ.—ἀπαρκεῖ=εἶναι ἀρκετόν—2. τιμῆς· τί σημαίνει ἡ γνκ; ἐπορεξάμενος· ἡ ἐπὶ δηλοῖ τὴν ἀφθονίαν ἢ μᾶλλον τὴν ὑπερβολήν, τὸ δ' ὀξεξάμενος=δούς.—3. ἀγητοί=θαυμαστοί.—χρήμασιν· πόθεν ἐξαρτᾶται ἡ δτκ. καὶ τί σημαίνει;—4.=καὶ τούτων προουήσα, ἵνα μηδὲν ἀπρεπὲς ἢ ἄδικον ἔχῃσι (Κοραῆς).—τοῖς· τί σημαίνει ἡ δτκ.;—5. κρατερόν σάκος· μεταφορικῶς ἐνταῦθα σημαίνει τὴν ἰσχυρὰν ὑπεράσπισιν.—5. 6 ἀμφοτέροισιν, οὐδετέρους· τίνας νοεῖ ὁ ποιητής;

2.

1. μένος· παρὰ ποιηταῖς τίθεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων πυρὸς μένος, Ἰλ. Ζ, 182. ποταμῶν μένος, Ἰλ. Μ. 18. μένος ἡελίοιο, Ὀδ. Κ. 160.—4. αἰδρεῖη = οὐχὶ ὑποπεύων τὴν ἐπικειμένην αὐτῷ δουλείαν. Τί σημαίνει ἡ δτκ.;—5. ἔξαραντα = ἀνυψώνω. Ἀντικείμεν. καὶ ὑπκμ. εἶνε τὸ τινά.—κατασχεῖν, δηλαδὴ τὸν λίαν ἐξαρθέντα.—6.

ἤδη· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὕστερον=παρευθύς, πρὶν ἢ δῆλα δὴ λῖαν ἀνυψωθῆ. —περί· ἐπίρρημα, συναπτόν δὲ τῷ νοεῖν.

3.

1. κακότητα=ἀνανδρία.—2. μήτι· πρβλ. Ἰλ. Α, 160, τῶν οὐ τι μετατρέπη. Ἰλ. Α. 335, οὐ τί μοι ὕμμες ἐπαίτιοι.—μοῖραν=μέρος.—3. τούτους, τοὺς τυράννους.—θύματα· ἐννοεῖ τοὺς ὑπὸ τοῦ λαοῦ δοθέντας τῷ Πεισιστράτῳ κορυνηφόρους. 5. ἀλώπεκος ἔχνεσι βαίνει· εἶνε πανοῦργος, ὡς ἡ ἀλώπηξ.—ἔχνεσι· τί σημαίνει ἡ δτκ. ;—7. αἰόλον=ἀπατηλόν, πανοῦργον.—8. οὐδέν· συναπτόν τῷ βλέπετε.

4.

1. γάρ· αἰτιολογεῖ προηγουμένην ἔννοιαν τῆς πλήρους ἐλεγείας.—2. διαμειψόμεθα=ἀνταλλάσσω τι ἀντί τινος.—3. τῆς ἀρετῆς· τί σημαίνει ἡ γνκ. ;—τὸ μὲν· ποῖον ;—4. ἀνθρώπων· συναπτόν τῷ ἄλλος· τί σημαίνει ἡ γνκ. ;

5.

Διὰ τοῦ προκειμένου ποιήματος ὁ ποιητὴς ἀπαντᾷ εἰς τὸν Μίμνερμον εἰπόντα· «αἶ γὰρ ἄτερ νοῦσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδωνέων ἔξηκονταέτη μοῖρα κίχου θανάτου».

1. κἂν νῦν=τοῦλάχιστον τώρα, μετ' ἄλλας δῆλα δὴ μεταίας παρακλήσεις τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὸν Μίμνερμον περὶ τοῦ πράγματος.—2. μέγαιρ' =φθόνηι.—3. Λιγυαστάδη· οὐ-

τω καλεῖται ὁ Μίνερμος, διότι ἦτο γλυκὺς καὶ θελκτικὸς ποιητής. — 6. ποιήσαιμι=προξενῶ, γίνομαι αἷτιος.

7.

1. Πρβλ. Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων Πολιτείαν, κεφ. XII. ᾧδ' ἔρμηνεύεται διὰ τοῦ ἐπομένου στίχου. — 2. ἀνεθεῖς=ἀφεθεῖς ἐλεύθερος. — βιαζόμενος=πιεζόμενος, ὅπως καὶ γράφεται παρὰ Πλουτάρχῳ. — 3. κόρος· ὁ ἐκ τοῦ πολλοῦ ὄλβου· πρβλ. Πίνδαρ. Ὀλ. 1, 56, ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρῳ δ' ἔλεν ἄταν ὑπέροπλον. — ὕβριν=ἀλαζονείαν ἀσέβειαν πρὸς πᾶν τὸ ἄξιον σεβασμοῦ. — 4. ἄρτιος=τέλειος, σωστός.

8.

2. κλυτέ μοι εὐχομένῳ=εἰσακούσατε τὴν εὐχὴν μου· ὁ Ὅμηρος (Ἰλ. Α, 451, 453) λέγει· κλυθί μευ. — 3. ὄλβον· κατηγρμ. εἰς τὸ δότε δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν. — πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀπάντων ἀνθρώπων· συναπτέα τῷ δόξαν ἀγαθὴν ἔχειν. Πρβλ. Ξενοφ. Ἀνάβ. VII, 6, 33, ἔχων μὲν ἔπαινον πολὺν πρὸς ὑμῶν ἀπεπορευόμην. — 4. δόξαν ἀγαθὴν=φῆμην καλήν, ἔπαινον· ἔχειν· ἐκ τοῦ δότε. — 5. εἶναι ἐκ τοῦ δότε. — 6. ἰδεῖν· ἀπαρέμφ. τῆς ἀναφορᾶς· πρβλ. θαυμαστός ἰδεῖν. — 7. πεπᾶσθαι=κεκτῆσθαι. — 9. πλοῦτον δ' ὄν· ἀντίστροφος ἀφομοίωσις· πρβλ. Λυσ. XIX, 47, τὴν οὐσίαν, ἣν κατέλιπε τῷ υἱεῖ, οὐ πλείονος ἀξία ἐστὶν ἢ τεττάρων καὶ δέκα ταλάντων. — 10. ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφὴν· μεταφορικῶς ἐνταῦθα διὰ τῆς φράσεως δηλοῦται ἡ ἔννοια τοῦ

ἅπας, ὀλόκληρος.—11. μετίωσιν=ἐπιδιώκωσιν, ἐπιζητῶσι.—
 —ὑβριος· πρβλ. ἀδίκους ἔργμασι (στχ. 12).—οὐ κατὰ κό-
 σμον· πρβλ. οὐκ ἐθέλων (στχ. 13).—13. οὐκ ἐθέλων=
 δυσαρέστως, ἀπροθύμως.—ἔπεται, ἀνδρὶ τῷ κεκτημένῳ αὐ-
 τὸν ἀδίκως.—ἀναμίσγεται· δῆλα δὴ τῷ πλούτῳ.—14.
 ἀρχή· δῆλα δὴ τῆς ἄτης (=τιμωρίας). ὥστε=καθώς.—15.
 φλαύρη=ἀσήμαντος.—16. πέλει=ὑπάρχουσιν, ὑφίστανται.
 —17. τέλος=ἔκβασις.—18. ὥστ' =καθώς. Ἡ ἀπόδοσις
 τοῦ ὁμοιωματικοῦ τούτου λόγου κεῖται ἐν τῷ τοιαύτῃ κλπ.
 (στχ. 25).—διεσκέδασεν· γνωμικὸς ἀόριστος.—20.—πυ-
 ροφόρον=σιτοφόρον.—21. καλὰ ἔργα· νοεῖ τὰ τῆς γεωρ-
 γίας.—θεῶν ἔδος· τί σημαίνει ἡ αἰτίατ. ;—αἰπὺν οὐρανόν·
 τί εἶναι συντακτικῶς ἐν σχέσει πρὸς τὸ θεῶν ἔδος;—23.
 μένος ἡελίοιο· ὀμηρικὴ περίφρασις. Πρβλ. σημ. εἰς 2,1.—
 25. τοιαύτη Ζηγὸς πέλεται τίσις· καταστρέφει δῆλα δὴ τὸν
 ἀδικήσαντα καὶ ἀποκαθιστᾷ ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ τὴν ἰσορ-
 ροπίαν, τὴν διαταραχθεῖσαν ὑπὸ τῶν κακῶν πράξεων τοῦ
 ἀδικήσαντος.—ἐφ' ἐκάστῳ, ἀλιτρὸν θυμὸν ἔχοντι (στχ. 27).
 —27. διαμπερές· ἐνισχύει τὸ αἰεὶ.—28. ἔξοφάνη· γνωμικὸς
 ἀόριστος.—29. κέξ., πρβλ. Ἰλιάδος Δ 160.—φύγω-
 σιν· τὴν ἄτην.—31. ἔργα· τὰ κακὰ τῶν ἀλιτρὸν θυμὸν
 ἐχόντων.

9.

1. ὁμῶς=κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.—2. δόξαν ἔχει=
 φρονεῖ.—3 εὐθηνεῖν=εὐτυχεῖν.— τότε· πότε;—6. ὡς=
 τίνι τρόπῳ.—τοῦτο· ἐπαναλαμβάνει τὴν ἔννοιαν τῆς προηγού-

μένης προτάσεως.—7. ἔργα πενήνης· περίφρασις, ὡς παρ' Ὀμήρῳ ἔργον μάχης κλπ. — 9. σπεύδει· εἰς τὸ χρήματα κτήσασθαι.—χρήζων=ἐπιθυμῶν.—12. φειδωλὴν θέμενος· περίφρασις=φεισάμενος.—13. τέμνων· τῷ ἀρότρῳ.—14. λατρεῦει=ὕπηρετεῖ ἐπὶ μισθῷ.—τοῖσι=οἷς· κατὰ σύνεσιν εἰς τὸ ἄλλος, δι' οὗ νοεῖται πᾶσα ἡ τῶν γεωργῶν τάξις.—15. Ἀθηναίοις· δηλαδὴ τῆς Ἐργάνης.—17. ἄλλος... δι-δαχθεῖς· νοητέον ἐκ τῶν ἡγουμένων ξυλλέγεται βίοτον.—18. ἡμερτῆς σοφίης μέτρον· σοφίαν νοεῖ τὴν ποιητικὴν τέχνην, διὸ καὶ ἡμερτὴν ταύτην καλεῖ· σοφίης μέτρον, τὸ προσῆκον, τὸ πληρὲς μέτρον τῆς σοφίας=τὴν τελείαν σοφίαν.—20. ἔγνω· τίς;—21. ᾧ συνομαρτήσωσι· τὸ ᾧ ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἔγνω.—22. ἱερά· νοεῖ τὰ σφάγια τὰ θυόμενα πρὸς μαντείας ἐκ τῶν σπλάγγων.—23. Παιῶνος· ὁ Ὀμηρος λέγει Παιήων (E, 401)· εἶνε δ' οὗτος ὁ ἰατρὸς τῶν θεῶν.—24. ἰητροί· δηλαδὴ εἰσίν.—καὶ τοῖς ὅπως τίσιν ἄλλοις;—24. τέλος=ἀσφαλὲς τέρομα.—26. ἦπια φάρμακα =καταπραϋντικά.—28. χεροῖν· δοτκ. ὄργκ.—Τὴν τοιαύτην τῆς νόσου ἔκβασιν ἐπιφέρει ἡ τύχη ἢ ἡ θεία ἐπέμβασις (Biese).—31. κίνδυνος· ἀποτυχίας.—32. ἢ μέλλει σχήσειν =ποῦ μέλλει νὰ καταλήξῃ, πῶς θ' ἀποβῇ. Τὸ ὑποκείμ. νοητέον ἐκ τοῦ ἐπομένου «χρήματος ἀρχομένου».

33. οὐ προνοήσας=χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύσῃ. —35. περὶ πάντα· ἀναφορὰν ἢ σχέσιν δηλοῖ ἢ περὶ. — 36. ἐκλυσιν=ἀπαλλαγὴν.—Ὁ θεὸς ἀναπληροῖ ὁ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἀφροσύνῃ αὐτοῦ κακῶς πράττει (Weber).

10.

2. κόσμον ἐπέων=ἔπη κεκοσμημένα τῷ ποιητικῷ κόσμῳ.—ἀγορῆς=λόγου (πεζοῦ)—τιθέναι=ποιεῖν.—3. τότε = ἂν ἠθέλομεν χάσει τὴν Σαλαμίνα.—Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης· δῆλα δὴ πολίτης καὶ τῆς μικροτάτης καὶ ἀδοξοτάτης πόλεως· διότι ἡ Φολεγάνδρος καὶ ἡ Σίκινος εἶνε μικραὶ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους.—6. Σαλαμιναφετῶν· οὕτω πικρῶς καλεῖ ἐκείνους, οἱ τὴν Σαλαμίνα τοῖς πολεμίοις ἤθελον ἀφήσει. — 7. Ἰομεν· τίνος ἐγκλίσεως εἶνε καὶ τί αὕτη σημαίνει;

II. α'.

Ὁ Σόλων εἰσάγει τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ, δημαγωγοὺς τοῦ ἐσχάτου εἶδους, ὀμιλοῦντας πρὸς αὐτόν (Buchholz).—1. βουλήεις=νοήμων.—3. ἄγραν· τὴν τυραννίδα νοεῖ.—ἀγασθεῖς=ἐκπλαγεῖς ἐπὶ τῷ μεγέθει τῆς ἄγρας.—4. ἀποσφαλεῖς=χαθεῖς.—θυμοῦ=θάρρος.—5. ἠθέλον γὰρ κεν=εἰ τοῦτό μοι δυνατὸν ἦτο.—7. ἀσκὸς δεδάρθαι· προληπτικὸν κατηγορούμενον=δεδάρθαι, ὥστε ἀσκὸν τὴν δορὰν γενέσθαι.—ἐπιτετριφθαι=ἐξηφανίσθαι. Τίς ἔννοια ποιητικῶς οὕτως ἐκφέρεται ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ;

II. β'.

1. ἐφεισάμην, μὴ θελήσας νὰ γείνω τύραννος αὐτῆς.—
2. πατρίδος· εἶνε ἐπίθ. ἐνταῦθα.—3. μιάνας κ.λ.π.=
τούτῳ, δηλ. τῷ καθάψασθαι τυραννίδος καὶ βίας.

12.

1. τῶν=ᾧν· ἀναφέρεται δ' εἰς τὸ τούτων (στίχ. 2) οὕνεκα=ἔνεκα.—2. τί· ἀντικειμ. τοῦ τυχεῖν (=κατορθῶνω). — Ἡ ἀπόκρισις εἰς τὸ ἐρώτημα εἶνε «οὐδέν». Ταύτην δὲ τὴν νοουμένην ἀπόκρισιν ἐπικυροῦσι καὶ δικαιολογοῦσι τὰ ἐπόμενα πάντα. 3.—ἐν δίκη χρόνου=ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ χρόνου. 5.—ἄριστα· συναπτόν τῷ συμμαρτυροίῃ ὡς ἐπιρρηματικὸς προσδιορισμός.—Γῆ· τὴν τε θεὰν καὶ τὸν τόπον ἅμα δηλοῖ.—τῆς=ἧς.—ποτε·, ὥστε τὸ ποίημα τοῦτο ἔγραφεν ὁ Σόλων πολὺ κατόπιν τῆς νομοθεσίας αὐτοῦ.—6. ὄρους, νοεῖ λίθους, οἵτινες, ἀναγεγραφομένων ἐπ' αὐτῶν τοῦ ὀνόματος τοῦ δανειστοῦ καὶ τῆς ποσότητος τῶν δανεισθέντων χρημάτων, ἐτοποθετοῦντο ἐν τοῖς κτήμασι τῶν ὀφειλετῶν, ἵνα δεικνύωσιν ὅτι ταῦτα ἦσαν ἐνυπόθηκα. 8.—πολλοὺς· οἱ ἔνεκα χρεῶν ὑπὸ τῶν δανειστῶν εἶχον πωληθῆ ὡς δοῦλοι ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν.—9. 10. ἄλλον—δικαίως· συναπτέα τῷ πραθέντας.—10. τοὺς δ'.....· νοεῖ ἐκείνους, οἵτινες, διὰ νὰ ἀποφύγωσι τὸ κακὸν τῆς ἔνεκα τῶν χρεῶν δουλείας, καταλιπόντες τὴν πατρίδα ἔζω ἐλευθέρως ἔζων ὡς φυγάδες. Ῥῆμα νοητέον εἰς τὸ τοὺς δ' τὸ ἀνήγαγον—ἀναγκαίης ὑπὸ χρειοῦς=ἐξ ἀνάγκης ἀνυπερβλήτου, ἐπιτακτικῆς.—12. ὡς ἄν· αἰτιολογικῶς κεῖται.—13 ἐνθάδ' αὐτοῦ· ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις.—14. ἤθη=τοὺς τρόπους.—15. κράτει=διὰ τῆς δυνάμεως, τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου.—16 δίκην=δίκαιον.—συναρμύσας=συζεύξας, συνδέσας—17. διήλθον=ἐπετέλεσα—18. τῷ κακῷ τε κάγαθῷ· νοητέαι ἀμφοτέραι αἱ λέξεις ὑπὸ πολιτικὴν ἔννοιαν=τῷ κοινῷ ἀνθρώπῳ, τῷ τοῦ λαοῦ, καὶ τῷ εὐγενεῖ.—20. κέντρον· κυρίως τὰ βου-

κέντρι, μεταφορικῶς δ' ἐνταῦθα σημαίνει τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας.—ὡς ἐγώ· δηλαδὴ ἔλαβον.—23. τοῖς ἐναντίοις· τοῖς ἀριστοκρατικοῖς.—24. αὐθις δ'—εἶτα δέ.—τοῖσιν· τοῖς ἀριστοκρατικοῖς.—οὔτεροι—οἱ τοῦ δήμου.—26. ἀλλήν ποιούμενος—ἀμυνόμενος, κατὰ τῶν ὑπερβολικῶν ἀπαιτήσεων καὶ τῶν ἐπιθέσεων ἀμφοτέρων τῶν διαμαχομένων ἀλλήλαις μερίδων.—27. ὡς· συναπτόν τῷ λύκος.

13.

1. γάρ· αἰτιολογεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ προτροπὴν τὴν νεολαίας πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος, τὴν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ὑπάρχουσαν, ἀλλὰ ῥητῶς μὴ λεγομένην ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἐπειδὴ εὐνόητος αὕτη ἦτο ἐκείνοις, οἷς ἡ ἐλεγεῖα ἀπηθύνετο, ἀκριβῶς ἕνεκα τῶν περιστάσεων, ὑφ' ἧς αὕτη ἀπηγγέλθη. Οὐδῶλως δ' ἀπίθανον καὶ διὰ καταλλήλου χειρονομίας τοῦ ἀπαγγέλλοντος τὴν ἐλεγεῖαν ποιητοῦ νὰ ὑπεδηλώθη ἡ προτροπὴ ἐκείνοις, πρὸς οὓς τὸ ποίημα ἀπηθύνετο—ἐν προμάχοισι· συναπτόν τῷ πεσόντα· πρβλ. στχ. 30.—πεσόντα· τροπ. μτχ.—2. ἄνδρ' ἀγαθόν· συναπτόν τῷ μαρνάμενον ὡς κατηγορ. προσδιορισμός.—ἄνηρ ἀγαθὸς =γενναῖος ἀνὴρ.—μαρνάμενον· χρονκ. μτχ.—περὶ μετὰ δοτκ=ὑπὲρ μετὰ γνκ.—3. πίονας ἀγρούς· πρβλ. Ἰλ. Ψ, 832=εὐφόρους.4.—πτωχεύειν=ἐπαιτεῖν.—7. ἐχθρός· διότι λίαν ὀχληρὸς αὐτοῖς θὰ εἶνε.—μέν· ἡ ἀντίθεσις ἐν τῷ τε τοῦ 9ου στχ.—τοῖσι μετέσσειται=ἔσσειται μετὰ τοῖσι.—οὓς· αἰτ. τῆς εἰς τόπον κινήσεως.—8. χρημοσύνη=ἀνάγκη, ἐνδεία—εἰκων=ὑπέικων.—9. αἰσχύνει· ὑποκείμ. ὁ προλιπὼν τὴν αὐτοῦ πατρίδα καὶ πτωχεύων.—κατά· ἀνή-

κει εἰς τὸ ἐλέγγει· κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἢ πενία διέφθειρε τὸ ψυχικὸν καὶ σωματικὸν κάλλος τοῦ ἀνθρώπου—10. ἀτιμίη=περιφρόνησις.—κακότης=δυστυχία.—ἔπεται· τίνι;—11. οὕτως· ὡς μέχρι τοῦδε ἐλέχθη.—ἀλωμένου=περιπλανωμένου ὡς ἐπαίτου. ὄρη=φροντίς.—12. αἰδῶς=σεβασμός.—ὄπις=φόβος, δι' ἐπικειμένην τιμωρίαν ἢ ἐκδίκησιν.—13. θυμῷ=θάραξι. Τί σημαίνει ἡ δτι;—μηκέτι φειδόμενος· μηκέτι λέγει ὁ ποιητής, διότι τῶν ψυχῶν οἱ μαχομένοι ἐφείδοντο μέχρι τοῦ χρόνου τῆς παρούσης ἐλεγείας· διὸ καὶ ὁ πόλεμος οὐχὶ κατ' εὐχὴν ἔβαινε.—15. ἀλλὰ παρατηρητέα ἢ θέσις τοῦ ἀλλὰ μετὰ τὴν κλητικὴν· πρβλ. Ἰλ. P. 645. A, 282.—16. φυγῆς ἄρχετε =δίδετε διὰ τῆς δειλίας τὸ σημεῖον τῆς φυγῆς.—17. θυμόν· πρβλ. στχ. 13—ποιεῖσθε=ποιεῖτε ἑαυτοῖς. Ὁ Ὅμηρος λέγει (Ἰλ. 1,628)· «αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν».—20. τοὺς γεραιούς· ἐπαναλαμβάνει τὸ ἀντικειμ. τοῦ καταλείποντες μετὰ ζωηρότητος, προσθέτει δ' ἄμχ τὴν ἔννοιαν τοῦ σεβαστός, ἧτις ἐνεχεται ἐν τῷ γεραιός.—22. κεῖσθαι· ἐπεξηγηματικὸν ἀπαρεμφ. εἰς τὸ τοῦτο.—24. θυμόν=ψυχὴν.—25. αἱματόεντα αἰδοῖα...ἔχοντα· φαντάζεται ὁ ποιητής γέροντα πληγωθέντα κατὰ τὰ αἰδοῖα καὶ τὰς χεῖρας φέροντα, ὡς τοῦτο ἐνστικτως συμβαίνει, εἰς τὸ πληγωθὲν μέρος.—φίλαις· παρὰ τοῖς ἐπικοῖς καὶ ἐλεγειακοῖς ποιηταῖς πολλάκις τὸ φίλος ἰσοδυναμεῖ τῇ κτητικῇ ἀντωνυμίᾳ.—26. νεμεσητά=ἄξια ἀγανακτήσεως, μομφῆς.—28. ὄφρα=ἕως ἄν.—ἄνθος· ὑποκείμεν. ὡς ἀντικείμεν. νοητέον τὸ αὐτούς, δῆλα δὴ τοὺς νέους.—31. εὖ διαβάς=καλῶς διασκελίσας, ἐπαρκῶς ἀνοίξας τὰ σκέλη του, ὥστε στερεώτερον νὰ στηρίζηται ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ

οὕτω μείζω μὲν δύναμιν νὰ δίδῃ εἰς τὰ διὰ τοῦ δόρατος κτυπήματα αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου, δυσχερέστερον δ' οὗτος νὰ δύνῃται ν' ἀπωθῆ ἑκείνον τῆς θέσεώς του.—32. χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν· τοῦτο δηλοῖ τὴν τοῦ ποιούντος αὐτὸ σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ νὰ ἀνθίσταται εἰς τὸν ἀντίπαλόν του, ἅμα δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ καταβολὴν πασῶν αὐτοῦ τῶν δυνάμεων πρὸς τοὺς σκοποὺς τούτους.

14.

1. ἀλλά· συναπτόεν τῷ θαρσεῖτε.—γάρ· αἰτιολογεῖ τὸ θαρσεῖτε.—Ἡρακλῆος· γιν. τῆς καταγωγῆς· πρὸβλ. Ξενοφ. Ἄναβ. I, 1. Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίγνονται παῖδες δύο.—γένος· τί σημαίνει ἢ αἰτιατ;—Ἡρακλῆος γένος· διότι ἡ Σπάρτη ἦτο ἀποικία τῶν Ἡρακλειδῶν.—2. αὐχένα λοξόν· ἡμεῖς σήμερον ἐπὶ τῆς ὁμοίας σημασίας λέγομεν πρόσωπον ἢ βλέμμα ἀντὶ τοῦ αὐχὴν καὶ ἀπεστραμμένον ἀντὶ τοῦ λοξόν.—3. πληθύν, συναπτόεν μόνον τῷ δειμαίνετε.—4. ἰθὺς=κατ' εὐθειαν—ἐς προμάχους· τίνων;—5. 6. ἐχθρὰν, φίλας· κατηγορ. εἰς τὸ θέμενος=νομίσας.—ψυχὴν=ζωήν.—7. αἶδηλα=(ἀστερτικ. καὶ Φιδ-ιδεῖν)=ὁ ποιῶν τι ἀόρατον, ἀφανές.—8. ὄργην πολέμου=μανίαν τοῦ πολέμου· ποιητικὴ προσωποποίηση τοῦ πολέμου.—9. φευγόντων τε διωκόντων τ'· συναπτάει ἀμφοτέραι αἰ γενικαὶ τῷ ἐγένεσθε.—10 ἠλάσατε· ἀμεταβάτως ἐνταῦθα κεῖται.—ἐς κόρον=μέχρι κόρου.—ἀμφοτέρων· τίνων;—11. οἷ μὲν γάρ· ὁ γὰρ ἐπεξηγηματικὸς, τῶν ἐπομένων στίχων (11—20) ἀναπτυσσόντων καὶ διασφαρύντων τὴν ἐν τοῖς προηγουμένοις στίχοις (7—10) μνήμονευομένην

πειραν, τὴν ὑπὸ τῶν νέων κτηθεῖσαν ἐκ τοῦ μέχρι τοῦδε πολέμου.—12. προμάχους· τῶν πολεμίων.—14. τρέσας εἶνε ὁ δειλός, ὃς κατὰ τὴν μάχην τρέπεται εἰς φυγὴν.—15. ταῦτα ἕκαστα· συναπτόεν τῷ λέγων.—16. ὅσσοι ἦν...κακά· ὄλος ὁ στίχος οὗτος ἐρμηνεύει τὸ ταῦτα ἕκαστα.—ἦν αἰσχρὰ πάθη· δηλαδὴ, ἂν τρέσας ἀτιμάσῃ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἂν φέρῃ ἑαυτὸν εἰς αἰσχρὰν θέσιν.—17. θιγαλέον=δεινόν, φοβερόν· διὸ καὶ οἱ Σπαρτιᾶται ἐφείδοντο τῶν φευγόντων καὶ δὲν ἐκτύπων αὐτούς. Ὁ Πλούταρχος (ἐν Λυκούργ. κεφ. 22) λέγει· «Τρεψάμενοι δὲ καὶ νικήσαντες ἐδίωκόν ὅσον ἐκβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῆ φυγῆ τῶν πολεμίων· εἶτα εὐθύς ἀνεχώρουν οὔτε γενναῖον οὔτε Ἑλληνικὸν ἠγούμενοι κόπτειν καὶ φονεύειν ἀπολεγομένους καὶ παρακεχωρηκότας. — ὄπισθεν· συναπτόεν τῷ δαΐζειν, οὗ ὑποκείμεν. μὲν τὸ τινά, ἀντικρ. δὲ τὸ μετάφρενον.—18. δήσιος· κυρίως περὶ πυρὸς κατακαίωντος καὶ καταστρέφοντος πᾶν τὸ προστυχόν. Ἰλ. Δ. 281.—19. κακκείμενος· ἢ κατὰ πάσχει συγκοπὴν τοῦ α καὶ ἀφομοίωσιν τοῦ τ τῷ ἐπομένῳ συμφώνῳ.—20. νῶτον, αἰχμῆ· πόθεν ἐξαρτῶνται αἱ δύο αὗται πτώσεις καὶ τί σημαίνει ἕκατέρα αὐτῶν;—21. 22. Πρβ. σημ. εἰς 13. στχ. 31 καὶ 32.—24. καλυψάμενος· τῆ ἐνεργείᾳ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς· ἢ τῆς δεξιᾶς ἐνεργείᾳ μνημονεύεται ἐν τῷ ἐπομένῳ στίχῳ.—25. ὄβριμον ἔγχος· ὀμηρικὴ καὶ ἠσιόδειος ἢ φράσις· πρβλ. Ἰλ. Α. 435.—26. Πρβλ. Ἰλ. Ζ. 469.—δεινόν· οὐχὶ μετὰ τοῦ λόφον συναπτόεν.—27. ὄβριμα ἔργα=ἀνδρεῖα κατορθώματα.—πελεμίζων· τὸ ὄβριμον ἔγχος.—30. ἐλέτω. Πρβλ. Ἰλ. Π. 306.—31. παρ ποδὶ, ἐπ' ἀσπίδος, λόφῳ, κυνήῳ, στέρον· τοῦ ἀντιπάλου.—32. ἐν δέ· ἐπιρροητικ.=ἄμα δέ.—

33. πεπλημένος· ἐκ τοῦ πελάζω.—35. γυμνήτες· ἦσαν Εἰλωτες ὠπλισμένοι σφενδόνη καὶ δόρατι ξεστοῦ ἄνευ χαλκίνης αἰχμῆς, ἥτοι κορύνη· διὸ ἐκαλοῦντο καὶ κορυνηφόροι.—ἄλλοθεν· συναπτόν τῷ βάλλετε.—37. δούρασί τε ξεστοῖσι· διὰ τοῦ τε συνδέεται ἡ μτχ. ἀκοντίζοντες τῇ προηγησαμένη δοτικῇ χερμαδίῳ· πῶς τοῦτο δυνατόν;—38. πανόπλοισι· οὗτοι ἦσαν οἱ Σπαρτιᾶται καὶ οἱ πρόεχοντες περίοικοι, οἱ ἔφερον σάκος, μάχαιραν καὶ δόρυ μακρόν.

15.

1. ἐν λόγῳ τιθείμην=τῷ κοινῷ λογαριάζω.—2. ἀρετῆς, παλαισμοσύνης· γνκ. τοῦ αἰτίου.—4. Θρηίκιον Βορέην· οὕτω καλεῖται ὁ Βορρᾶς, διότι πατρὶς αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων ἀνέμων ἐθεωρεῖτο ἡ Θράκη. Πάντων δ' ὡσαύτως τῶν ἀνέμων ἰδιάζον χαρκτηριστικὸν ἡ ταχύτης. Πρβλ. Ἴλ. Ο, 170.—5. Τιθωνοῖο· υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀρπασθεὶς διὰ τὸ κάλλος ὑπὸ τῆς Ἥους, ἧς σύζυγος ἐγένετο.—φύην· πόθεν ἐξαρτᾶται ἡ αἰτιατικ. καὶ τί σημαίνει;—6. Μίδεω καὶ Κινύρεω· ἀμφοτέρων τὰ πλούτη παροιμιώδη. Ὁ πρῶτος ἦτο βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, ὁ δεύτερος τῶν Κυπρίων.—μάλιον=μᾶλλον.—7. βασιλεύτερος=μεγαλύτερος βασιλεύς. Πρβλ. Ἴλ. Ι. 160.—8. Ἀδρήστου· βασιλεὺς τοῦ Ἄργους μετασχὼν ὡς ἀρχιστράτηγος τοῦ πολέμου τῶν ἑπτὰ, τῶν ἐπὶ Θήβας ἐκστρατευσάντων, διακρινόμενος δέ, ὡς ὁ Νέστωρ ἐν Τροίᾳ, κατὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν εὐγλωττίαν. Ἴλ. Α. 247—52.—9. θούριδος ἀλκῆς· ὁμηρικὴ φράσις, Ἰλιάδ. Δ. 418.—11. τετλαίη μὲν· συναπτόν τῷ ὄρῳν.—μὲν· ἀντιστοιχεῖ

ὁ καὶ (στυχ. 12).—12. δηίων ὀρέγοιτο· τῷ ἔγγχει, ἵνα φονεύῃ αὐτοῦς. Πρβλ. Ἰλ. Δ. 307.—13. ἥδ' ἀρετῆ· τὸ τολμᾶν ἀδεῶς καὶ τὸ τῆ συστάδην μάχῃ συμβάλλειν τοῖς πολεμίοις.—τόδ' ἄεθλον· τὸ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς.—14. φέρειν· ἀπαρέμφ. τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὸ ἄριστον καὶ κάλλιστον.—15. ἔσθλόν· οὐσιαστικῶς ἐνταῦθα κεῖται.—δήμω=λαῶ.—τοῦτο ἐρμηνεύεται διὰ τῶν ἐπομένων στίχων 16—19.—16. ὅς τις=εάν τις.—διαβάς· ἴδ. σημ. εἰς 13, 31.—17. ἐπί· συναπτέα τῷ λάθηται.—18. παρθέμενος. Πρβλ. Ὀδ. Β. 237, σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλᾶς κατέδουσι βιαίως οἶκον Ὀδυσσῆος· πρβ. καὶ Γ, 73.—18. ψυχὴν=ζωὴν, θυμὸν=ψυχὴν.—20. Ἐπανάληψις τοῦ στίχου 10.—21. ἔτρεψε· ἐμπειρικὸς ἀρίστος.—φάλαγγας τρηχείας· ἔνεκα τῶν προτεταμένων δοράτων τῶν εἰς μάχην παρατεταγμένων ἀνδρῶν, Ὅμηρος τοῦτο λέγει φρίσσειν, Ἰλ. Ν, 399.—22. ἔσχεθε=ἀναχαιτίζει.—25. πολλά· συναπτέον τῷ ἐλληλαμένος.—25. διὰ σιέρονιο καὶ ἀσπίδος· σχῆμα πρωθύστερον.—26. πρόσθεν, οὐχὶ δ' ὀπίσθεν, ὡς ὁ δειλός.—28. κέκηδε· πρkm· τοῦ κήδομαι ἔχων σημασίαν ἐνεστ· ὡς ἀντικείμεν. νοητέον τὸ αὐτοῦ.—34. θοῦρος Ἄρης· ὀμηρικόν· πρβλ. Ἰλ. Ε, 30.—36. αἰχμῆς εὐχος=τὴν δόξαν τῶν ὅπλων, τὴν πολεμικὴν δόξαν.—38. παθῶν· καὶ ἐπὶ καλοῦ τὸ πάσχω τίθεται. Ἐν τῇ μετοχῇ κεῖται ἡ κυρία ἔννοια (Buchholz).—40. αἰδοῦς, δίκης· γνκ. τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὸ βλάπτειν. Αἰδῶς = τιμῆ, δίκη=δίκαιον.—41. θώκοισι=συνεδρίῳ, συναθροίσει.—οἱ κατ' αὐτὸν=οἱ ὀμήλικες.—42. ἐκ χώρης=ἐκ τῆς θέσεως των.—43. ταύτης...ἀρετῆς· συναπτέον τῷ εἰς ἄκρον. Νοεῖται δ' ἡ ἀρετῆ, περὶ ἧς διὰ παντὸς τοῦ παρόντος ποιή-

ματος λόγος γίνεται. Τίς εἶνε αὕτη;—44. μεθιεῖς πολέμου—
ἀπέχων—44. θυμῷ· πρβλ. 13, 13.

16.

1. Σπάρτας· συναπτέον τῷ πολιατᾶν.—2 κῶροι=κοῦροι,
υἱοί.—πολιατᾶν, καὶ οὐχὶ περιοίκων.—4. δόρου δέ· νοητέον
ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λαιᾶ τὸ δεξιᾶ. — 6. οὐ γὰρ πάτριον·
ποῖον ;

17.

1. γάρ· αἰτιολογεῖ τὴν προτροπὴν «πίνωμεν», ἥτις ῥητῶς
μὲν δὲν λέγεται, εὐκόλως δ' ἐννοεῖται ἐκ τῶν συνθηκῶν, ὅφ'
ᾧς ὑποτίθεται ὅτι ἀπηγγέλη ἡ ἐλεγεῖα· ἴσως δὲ δύναται τις
να ὑποθέσῃ ὅτι καὶ ὑπεδηλώθη ὑπὸ τοῦ ἀπαγγέλλοντος ἡ
προτροπὴ ἐκείνη διὰ τινος καταλλήλου αὐτοῦ χειρονομίας.—
ζάπεδον=δάπεδον. — 2. ἀμφιτιθεῖ· νοητέον «ἄλλος μὲν»,
δῆλα δὲ παῖς (=ὑπηρέτης).—3. στεφάνους· συνήθως ἐκ
μύρτων καὶ ῥόδων· τοιούτοις οἱ συμποσιάζοντες ἀρχαῖοι Ἑλ-
ληνες περιέβαλλον τὸν τράχηλον καὶ τὸ στῆθος, νομίζοντες ὅτι
διὰ τῆς ἐκπεμπομένης ἐξ αὐτῶν εὐωδίας ἐμειοῦτο ἡ κακὴ τοῦ
οἴνου ἐπίδρασις καὶ προυλαμβάνετο ἡ μέθη (Buchholz).—4.
εὐφροσύνης, νοεῖ τὸν οἶνον.—5. ἄλλος δ' οἶνος· πλὴν τίνος ;
—οὔποτε φησὶ προδώσειν· ἡμᾶς δῆλα δὲ τοὺς πίνοντας. Πῶς ;
—φησί· προσωποποιεῖται ἐνταῦθα ὁ οἶνος.—6. κεράμοις, πῆ-
λινα ἀγγεῖα, πιθάρια κοινῶς λεγόμενα, νοεῖ.—7. ἀγνήν ὀδμήν·
ἐπειδὴ χρῆσις ἐγένετο τοῦ λίβανωτοῦ ἐν ταῖς θυσίαις, διὰ
τοῦτο ἡ ὄσμῃ αὐτοῦ καλεῖται ἀγνή.—8. ψυχρὸν ὕδωρ· ὅπερ

ἀνεμιγνύετο τῷ οἴνῳ, διότι οὐχὶ ἄκρατον αὐτὸν ἔπινον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες.—9. γεραρῆ τράπεζα· καὶ ἡμεῖς λέγομεν σήμερον «σεβαστὸν ποσὸν» ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ «οὐχὶ μικρόν, ἀλλ' ἄξιον λόγου».—10. ἀχθομένη· κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ πλήρης μετὰ γινε.—11. βωμός· ἐφ' οὗ, δι' ἀνθέων κεκοσμημένου, ἡ σπονδὴ ἐγίνετο.—13. εὐφρονας· δισήμως ἢ λέξις κεῖται, σημαίνουσα καὶ τοὺς φρονίμους καὶ τοὺς εὐθύμους.—θεόν· τὸν Βάκχον.—14. μύθοις· λόγοις· ὅταν ἀλλήλαις ἀντιτίθενται αἱ δύο λέξεις, ἢ μὲν πρώτη πλαστήν σημαίνει διήγησιν, ἢ δὲ δευτέρα ἀληθῆ.—εὐφήμοις· ὁ Ξενοφάνης ἀπὸ τῆς φιλοσοφικῆς αὐτοῦ καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως δὲν θέλει ἢ λατρεία τοῦ Βάκχου νὰ μολύνηται διὰ μύθων ἀνηθικῶν, οἷοι ἦσαν οἱ τῆς παλαιᾶς παραδόσεως.—15. σπείσαντας· εἰς τοὺς Ὀλυμπίους θεοὺς, τοὺς ἥρωας καὶ ἐν τέλει εἰς Δία τὸν Σωτῆρα (Buchholz).—16. γὰρ ὦν=γὰρ οὖν=διότι βεβαίως, φυσικά.—17. πίνειν· ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ οὐχ ὕβρις (ἔστι).—18. μὴ πάνυ γηραλέος· δηλαδὴ ὦν, «ὅτε, οὐδ' εἴ τις προπόλῳ χρωτο, ἀνέδην πιών, νεμεσητὸν ἂν εἴη».—19. αἰνεῖν· ἐκ τοῦ χρή (στχ. 13).—ἀναφαίνει =φέρει εἰς φῶς.—ἔσθλά· ἀγαθὰς σκέψεις ἢ φρονήματα, οἷα λέγονται ἐν τοῖς ἐπομένοις στίχοις.—20. ὡς οἱ=ὅτι αὐτῷ.—μνημοσύνη κλπ.=ὅτι μέμνηται τῆς ἀρετῆς καὶ ὑπὲρ ταύτης πονεῖ (se meminisse virtutis eamque assequi studere· Schneidewin.—21. διέπειν=διηγείσθαι. Τὸ ἀπαρέμφατον ἐξαρτᾶται ἐκ τινος ῥήματος μέλει, ὃ εὐκόλως μὲν δύναται νὰ νοηθῆ ἐκ τοῦ ἡγουμένου στίχου, ἐξαρτᾶται δ' ἐκ τοῦ ὡς (=ὅτι) τοῦ αὐτοῦ στίχου.—22. τοῖς· οὐδέτερ., περιλαμβάνει δὲ τὰ προηγούμενα.—23. προμηθεῖην ἔχειν=σέβεσθαι.

1. Πρὸ βλ. Ἴσοκράτη ἐν Πανηγυρικῷ (§1) ἐκφέροντα σκέψιν ὁμοίαν τῇ ἐν τῇ προκειμένη ἐλεγείᾳ περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγμα-
τος.—ταχυτῆτι ποδῶν· ὁ δρόμος ἦτο ἡ ἀρχαιοτάτη ἐν τοῖς
ἀγῶσιν ἀσκησις.—2. ἡ πενταθλεύων· τὸ πένταθλον ἦτο
ἄλμα, δίσκος, δρόμος, πάλη, πυγμῆ.—ἐνθα· συναπτεόν τῷ
νίκην ἄροιτο.—3. Πίσσαο· μικρὸς ποταμὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐν
ᾗ οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.—4. ἔχων=γνωρίζων.—5. τὸ
δεινὸν ἀεθλον· νοητέον τὸ ἔχων.—ἄθλον ἐνταῦθα=ἄθλος.
—6. ἀστοῖσιν κ' εἶη· ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ ἀπόδοσις τοῦ
ὑποθτ. λόγου «εἰ νίκην ἄροιτο».—προσορᾶν· συναπτεόν τῷ
κυδρότερος· τί ἀπαρεμφ. εἶνε;—7. προεδρίην· οἱ ἐν τοῖς
ἀγῶσι νικῶντες εἶχον τὸ δικαίωμα ἐν τοῖς θεάτροις καὶ ἐν
ἄλλαις δημοσίαις συναθροίσεσι νὰ κάθηνται εἰς τὰ πρῶτα κα-
θίσματα.—κειμήλιον· πρὸ βλ. Ὀδ. Α. 331, δῶρον—, ὃ τοι
κειμήλιον ἔσται.—8. σῖτ' εἶη· αὐτῷ τῷ νικήσαντι.—10 εἶτε
καὶ ἵπποισι· νοητέον νίκην ἄροιτο. Νέα ὑπόθεσις, ἥς ἀπόδοσις
τὸ ταῦτα.—λάχοι.—ταῦτα... ἅπαντα, προεδρίαν· σίτησιν ἀπὸ
τοῦ δημοσίου, κτλ.—11. ὥσπερ ἐγώ· ἄξιός εἰμι.—13. τοῦτο
=τὸ λαγχάνειν τοὺς νίκην ἀραμένους ἐν ἀγῶσι πάντα τὰ μνη-
μονευθέντα (στχ. 6—9) προνόμια.—εἰκῆ=ἄλογίστεως.—
νομιζεται=ἔθος ἐστί.—14. τῆς ἀγαθῆς σοφίης=τῆς σωτη-
ρίας σοφίας. Νοεῖ δὲ τὴν ποίησιν καὶ τὴν φιλοσοφίαν.—15.
—Τῷ ἀγαθός· συναπτεῖα τὸ πύκτης, πενταθλεῖν, παλαι-
σμοσύνην, ταχυτῆτι ποδῶν. — 17. οὐδὲ μὲν=οὐδὲ μὴν·
ἐξαίρεται τὸ γύμνασμα τοῦτο ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὡς τὸ κατ'
αὐτὸν προτιμότερον, ὡς προῖον λέγει.—17.—18. πρότιμον
τῶν ἔργων τῆς τῶν ἀνδρῶν ῥώμης, ὅσα πέλει ἐν ἀγῶνι.

—20. ἐπὶ τῷ=ἐπὶ τούτῳ· ἐρμηνεύεται διὰ τῆς ἐπομένης ὑποθέσεως.—21. παίει=κυρίως παχύνω. Ἐνταῦθα κεῖται μεταφορικῶς· πῶς λοιπὸν μεταφραστέον;—22. μυχοῦς =τὰ ταμεῖα.

19.

Ἡ ἐλεγεία αὕτη ἐψάλλετο, σπονδῆς γινομένης. Ἐκαλοῦντο δ' αἱ τοιαῦται ἐλεγεῖαι συμποτικά.—2. ἀρχόμενος, ἀποπανόμενος, τίνος; 3. αἰίσω· ποῖον τὸ ἀντικείμενον;—μοι κλῦθι· πρβλ. σημ. εἰς 8. 2.—6. «Ἔθος ἐστὶ ταῖς κυούσαις τῶν παρακειμένων λαμβάνεσθαι καὶ ἀποκουφίζειν ἑαυτὰς τῶν ἀλγηδόνων». (Σχολιαστῆς Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου).—6. φοίνικος χερσίν· τίνα θέσιν ἔχει ἑκάτερα τῶν πτώσεων τούτων ἐν τῇ προτάσει;—φοίνικος· ὑπὸ τοιοῦτον ἡ Λητὴ ἐγέννησε τὸν Ἀπόλλωνα.—7. ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ, παρὰ τὴν ὄχθην ταύτης, ἔλεγε παράδοσις τις, ἡ Λητὴ ἐγέννα τὰ αὐτῆς τέκνα. — 8. πᾶσα μὲν ἐπλήσθη· ἀπόδοσις τῆς χρονικῆς προτάσεως «ὄτε...τέκε...λίμνῃ». — ἀπειρεσίη=κυκλοτερής.—9. ὀδμῆς ἀμβροσίης, πιθανῶς προερχομένης ἐξ ἀνθέων, ἃ πρὸ τῶν θείων δυνάμεων φύονται· πρβλ. Ἰλ. Ε, 346—350 (Weber).—10. πόντος ἁλός· ποιητικὴ ταυτολογία· πρβλ. Φ, 69.

20.

1. Κάδμου γάμον, μετὰ τῆς Ἀρμονίας.—2. ἔπος, ὅπερ ὁ ποιητὴς λέγει ἐν τῷ ἐπομένῳ στίχῳ.—3. Ὁ Πλάτων λέγει· «καὶ κινδυνεύει κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν τὸ καλὸν φίλον εἶναι». (Λυσ. 216, C.). Παροιμιώδης λοιπὸν ἦτο ἡ...

21.

1. ἀγαθοί· οὕτω καλεῖ τοὺς εὐγενεῖς (nobiles), οἱ ἦσαν ἄμα καὶ οἱ χρηστοὶ κατὰ τὸν ποιητὴν.—τοῖσι, κακοῖσι· τοὺς ποταποὺς καὶ ἀνηθίλους δημαγωγοὺς νοεῖ.—3. φθειρωσι=διαφθείρωσι, παραπλανῶσιν.—δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσι=τὴν θεραπείαν, τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου ἐπιτρέψωσιν, ἀναθέτωσιν. — 7. εὐτ' ἄν· ἐπαναλαμβάνει τὸ «ἀλλ' ὅταν ἄδη κλπ».—8. ἐρχόμενα, αὐτοῖς, τοῖς κακοῖς δῆλα δῆ.—9. ἐκ τῶν γὰρ—μύναρχοί θ'· ὡς ῥῆμα τῆς προτάσεως ταύτης νοητέον τὸ γίνονται.

22.

2. ἄλλοι δ' = οἱ δ' ἄλλοι θεοί.—ἐκπρολιπόντες, τοὺς ἀνθρώπους δῆλα δῆ.—4. Σωφροσύνη· ταυτίζεται ἐνταῦθα τὸ πρόσωπον τῆς θεότητος μὲ τὸ πᾶγμα, ὅπερ αὕτη ἀντιπροσωπεύει. (Buchholz).—Χάριτες· ἐνταῦθα ἐμφανίζονται ὡς θεαὶ τῆς ἠθικῆς τῶν πραγμάτων διατάξεως. Ἐνθα αὗται κρατοῦσι καὶ κυβερνῶσιν, ἐπικρατεῖ ἡ ὡραία ἀρμονία καὶ ὁμόνοια· τούναντίον, ἔνθεν αὗται ἐξηφανίσθησαν, ἐπικρατεῖ ἀκοσμία, ἀγριότης καὶ πᾶν κακόν. (Buchholz).—6. γινώσκουσι θέμιστας, εὐνομίας=διαθέσεις ἔχουσι φιλοδικαίους καὶ φιλονόμους.—οὐδὲ μὲν=οὐδὲ μὴν. Πρβλ. 18, 17.—7. ὄφρα=ἕως. Πρβλ. Ἰλ. Α, 88· «οὕτως ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο».—9. ἀγλαὰ μηρία καίων· τίσιν ;—11. φραζέσθω= ἄς προσυλάττηται.—σκολιὸν=ἀπατηλόν, ἐπίβουλόν.—12. οὐδέν, πῶθεν ἐξαρτᾶται ἡ πτώσις αὕτη καὶ τί σημαίνει;—13. ἐπέχουσι νόημα=διευθύνουσι τὰς σκέψεις αὐτῶν.—14. ἐσθλὰ σύμβολα=καλὰς λέξεις, ὄνο-

μασίας.—θηγάμενοι=ἐπιθέσαντες εἰς κακὰ αὐτῶν ἔργα.

23.

1. τῆσδε πόληος·πόθεν ἡ γενικὴ ἐξαρτᾶται; αἰθέρι ναίων, ὀμηρικόν· πρβλ. Ἰλ. Β, 412. «Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε. κελαινεφές, αἰθέρι ναίων».—Τί σημαίνει ἡ δοκ. αἰθέρι;—
2. ἐπ' ἀπημοσύνη, ἡ ἐπὶ τὸν σκοπὸν σημαίνει.—3. Ἀπόλλων, ὡς πόλιοῦχος θεὸς τῶν Μεγάρων, ἀ καὶ ἐννοεῖ ὁ ποιητῆς λέγων ἐν στίχ. 1 πόληος.—5. ἱερὸν μέλος, τὸν παιᾶνα, ὃς ἦτο ἄσμα ἐγχομιαστικόν.—6. σπονδάς ἀρεσσάμενοι=ποιεῖσθαί τί τινα ἀρεστῶς αὐτῶ. Συνηθεστέρα εἶνε ἡ σύνταξις ἀρέσκεσθαί τινα τινα.—8. τὸν Μήδων..πόλεμον·νοητέαι αἱ τοῦ Δαρείου ἢ Ξέρξου παρασκευαὶ κατὰ τῆς Ἑλλάδος.—Τί σημαίνει ἡ γνκ. Μήδων;—9. ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας=ὁμονοοῦντας.—10. νόσφι=μακρὰν, ἄνευ.—11. ἀπὸ συναπτέον τῶ ἀμῦναι. Τίνα θέσιν ἔχει ἐν τῇ προτάσει τοῦτο τὸ ἀπαρέμφ. καὶ τὸ προηγούμενον διάγειν;—12. γῆρας οὐλόμενον· πρβλ. Ἰλιάδ. Α, 2. «μῆνιν οὐλομένην».

24.

1. πόλιν ἄκρην= ἀκρόπολιν.— ἐπύργωσας= ἀνίδρυσας, ἀνήγειρας.— 2. Ἀλκαθόφ· ὁ Ἀπόλλων τῷ ἥρωι τούτῳ ἐλθόντι ἐξ Ἥλιδος εἰς Μέγαρα ἐβοήθησε κατὰ τὴν οἰκοδόμησιν τῶν τειχῶν, κινῶν τοὺς λίθους διὰ τῆς κιθάρας αὐτοῦ.—3. αὐτὸς δέ, σὺ αὐτὸς τὴν ἀκρόπολιν ἀνίδρυσας, σὺ αὐτὸς νῦν σῶσον αὐτήν.—4. τῆσδε πόλεος· πόθεν ἡ γνκ. ἐξαρτᾶται καὶ τί σημαίνει; στρατὸν Μήδων· πρβλ. σημ. εἰς 73, 8.—5. Αἱ τοῦ Ἀπόλλωνος ἑορταὶ ἐν Ἑλλάδι συνήθως

έτελοῦντο κατὰ τὸ ἔαρ, ὅτε ἐπαλήρχετο εἰς Δελφοὺς ἡ Δῆλον ἐκ τῶν ὑπερβορείων, παρ' οἷς διῆγε τὸν χειμῶνα.—8. ἡ γὰρ, αἰτιολογεῖ τὸ αὐτὸς ἀπέρυκε.—9. στάσιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐξῶθεν ἐπαπειλούμενον πόλεμον.

25.

1. ὄρνιθος, νοεῖ τὸν γέρανον, ὃς σημεῖον τοῦ ἐπερχομένου χειμῶνος καὶ τοῦ καιροῦ τῆς ἀρόσεως εἶνε. Ἡ φωνὴ λοιπὸν τούτου ἀναμιμνήσκει τὸν ποιητὴν, μακρὰν ἐν ἐξορίᾳ διαμένοντα, τοὺς αὐτοῦ ἀγρούς, οὓς νῦν ἄλλοι, ἀρπάξαντες, ἔχουσι (Buchholz).—2. ἀρότου ὠραίου=ἀρόσεως ἐν καταλλήλῳ καιρῷ γινομένης.—3. μέλαιναν· σημαίνει ὅ,τι καὶ ἡ νῦν παρ' ἡμῖν συνήθης φράσις «μαύρη ἢ μαυρισμένη καρδιά».—5. ὅτι=διότι.—5. κύφων'=ζυγόν.—6. ναυτιλῆς· ὁ Θεόγνις ἔχασε τὴν περιουσίαν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀπουσίαν του.

26.

2. Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον, καὶ νῦν ἔτι ἡ Εὐβοία ἀμπελόφυτος. Πρβλ. καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1132 «χλωρὰ ἀκτὰ πολυστάφυλος» (Εὐβοίας).—3. δονακοτρόφου· γνωστόν, ὅτι οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν ἐκ τῶν δονάκων τοῦ Εὐρώτα παρεσκεύαζον τὴν κλίνην αὐτῶν.—ἄστν· τίνα θέσιν κατέχει ἡ λέξις αὕτη ἐν τῇ προτάσει;—4. ἐφίλευν=τῷ νῦν ἡμετέρῳ «ἐφίλευον», ἧτοι ἐφιλοξένουν.—5. ἐκείνων, τῶν περιποιήσεων τῆς φιλοξενίας. Πόθεν ἐξαρτᾶται ἡ γνη. καὶ τί σημαίνει;—6. φίλτερον· ὁ Ὅμηρος λέγει ἐν Ὀδυσσεΐας Ἰ. 27· «οὐ τοι ἐγὼ γ' ἤς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι».

27.

1. Ἐν μοι· συναπτέα ἢ ἔν μετὰ τοῦ πέσοι. — ἔπειτα·
πότε;—2. χάλκεος=αἰώνιος, ἀφθαρτος· πρβλ. Ὅμ. Ἰλ. P.
425, ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (O, 329) λέγεται «σιδήρεον οὐρανόν».
—χamaiγενέων· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ὕψι ἢ αἰθέρι γεν-
νηθέντας θεούς. — 3. οἱ με φιλεῦσιν· τὸ ἀντίθετον «τοῖς
ἐχθροῖς».

28.

1. ἄτης· ἀντιτίθεται ἐνταῦθα τῷ κέρδεος.—3. ἐν φρεσὶν
εἰδώς· τὸ ἀντικείμεν. τοῦ εἰδώς εἶνε ἢ ἐπομένη πρότασις.—
4. γίνεται, ὃ ἐργάζεται.—7. ὅσ' ἐθέλησιν· ἢ ἀναφορικὴ
πρότασις εἶνε ὑποκείμεν. τοῦ παραγίνεται.—8. πείρατ' ἀμη-
χανίης = τὰ ὄρια τῆς ἀδυναμίας αὐτοῦ (ὡς ἀνθρώπου). —
10. κατὰ τί σημαίνει ἐνταῦθα ἢ κατὰ μετ' αἰτκ. ;

29.

2. τοῦ=οὔ.—τὸ=τοῦτο, συναπτέον τῷ τυχεῖν· σπανία
καθόλου ἢ σύνταξις τοῦ τυγχάνειν μετ' αἰτιατκ., συχνοτέρα
δὲ πως μετ' αἰτιατκ. τοῦ οὐδτρ. ἀντωνυμίας ἢ ἐπιθέτου.

30.

1. Πάντων, συναπτέον τῷ ἄριστον.—ἐπιχθόνιοι=ἀνθρω-
ποι.—2. ὀξέος = διαπεραστικοῦ· πρβλ. Ἰλ. E, 345. — 3.
ὅπως· ἐπιτείνει τὸ ὄκιστα.—4. ἐπισσάμενον· ἐκ τοῦ
ἐπιέννυμι. Ποιητικῶ τῷ τρόπῳ ζώῃ τις τῷ τεθνεῶτι ὑπὸ
τοῦ ποιητοῦ ἀποδίδεται.

32.

1. Τόλμα=έγκαρτέρει, υπόφερε μεθ' ύπομονης· ό "Ομηρος λέγει· «τέτλαθι δή, κραδίη».—όμως· άλλοτε προηγείται, άλλοτε δ'έπεται τῇ έναντιωματικῇ μετοχῇ.—κακοῖσιν·δοτικ. τοῦ κακά.—2. δειλῶν· οὔτω λέγει τοὺς μὴ εὐγενεῖς.—δξυτέρη, ἢ ἡ τῶν ἀγαθῶν (εὐγενῶν). — 3. σύ, εὐγενῆς ὦν.—ἀπρήκτοισιν=καθ' ὧν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κατορθωθῆτι, ἀδιόρθωτα, ἀθεράπευτα.—ἄχθου=ἄχθου.—ἀνία· ἀντίθετον τοῦ εὐφραине.—7. λίμνης=θαλάσσης.—οὔτ' ἄν· ό σύνδεσμος ἄν ἀνήκει τῷ νοουμένῳ ῥήματι προφύγοι.—καταδύς· πῶς θ' ἀναλυθῆ ἢ μετ. ; — 8, Τάρταρος ἠερόεις· καὶ ό "Ομηρος λέγει ὡσαύτως ἐν 'Ιλ. Θ. 13.

33.

1. σὺν οἷς=τῇ ἐπικουρίᾳ τῶν ὁποίων.—2. γῆν· νοητέα ἢ πρόθεσις ἐπί. Ἀντιτίθεται τῷ πόντον.—3. "Ομοια λέγει ό "Ομηρος ἐν 'Ιλ. Κ. 217· «μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἶη...Αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνησι παρέσται.»—5. αὐλίσκοισι· αὐλοὶ συνώδευον τὴν ἐν τοῖς συμποσίοις ἀπαγγελίαν τῶν ἐλεγειῶν.—6. καλά τε καὶ λιγέα· σύστχ. ἀντικείμεν. εἰς τὸ ἕσσονται σε.—εὐκόσμως ἔρατοὶ=ἐν τῇ κοσμιότητι αὐτῶν ἀξιαγάπητοι.—10. ἄφθιτον· συναπτέον τῷ αἰέν.—13. ἐφήμενος· ἡ μετχ. αὕτη προσδιορίζει τὴν ἐτέραν περῶν.—ἀνθρώποις· συναπτέον μετὰ τοῦ μελήσεις.—14. ἰοστεφάνων· συνήθως ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῶν Ἀθηνῶν.—15 μέμηλε· ὡς ὑποκείμεν. νοητέον τὸ «τὰ Μουσάων δῶρα».—ἀγλαὰ Μουσάων ἑῶρα· τίνα ταῦτα ;—15. αἰοιδῆ ἕσση=θὰ εἶσαι ἀντικείμενον ᾠδῆς.—16. ὄφρ' ἄν· δηλαδὴ ἦ.

34.

Ἡ ἐλεγεία αὕτη, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Σιμωνίδην, ἐποιήθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐντυπώσεων τῆς ἐπαναστάσεως· διὸ ὁ ποιητὴς δὲν τολμᾷ καὶ μεταξὺ τῶν ὁμοίων αὐτῷ ἐλευθέρως νὰ ἐκφρασθῆ, ἀλλὰ μεταχειρίζεται τὴν ἀλληγορίαν, ἵνα μὴ ἐκθέσῃ ἑαυτὸν εἰς τὰς σφοδρὰς ἐπιθέσεις τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ ἀντιπάλων (Buchholz).—2. ἀνιόμην· τὸ ἀντίθετον εὐφραίνεσθαι—ἀγαθοῖσι· νοεῖ τοὺς εὐγενεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ ποιητὴς.—3. με γινώσκοντα παρέρχεται=καὶ γινώσκων ἀφῆνω τι ἄρρητον.—4. χρημοσύνη· τί σημαίνει ἢ δτκ.;—γνούς· μτχ. ἐναντιωμτ., διὸ τὸ περ.—5. οὐνεκα=διότι. — καθ'· μετὰ τοῦ βαλόντες.—6. Μηλίου πόντου· τὸ Αἰγαῖον πέλαγος νοεῖ.—7. ἀντλεῖν, τὸ τῆς θαλάσσης ὕδωρ, τὸ διὰ τὴν τρικυμίαν εἰσορμῶν εἰς τὸ σκάφος. 8. ἀμφοτέρων τοίχων· τῆς νεώς. Πόθεν ἐξαρτᾶται ἡ γγκ. καὶ τί σημαίνει;—9. οἱ' ἔρδουσι=ὅτι τοῖα ἔρδουσι.—κυβερνήτην· περιληπτικῶς κεῖται· νοοῦνται δ' οἱ ἰσχυρότατοι τῶν εὐγενῶν.—10. φυλακὴν εἶχεν· τίνοσ;—11. κόσμος=τάξις.—12. δασμὸς = διανομὴ τῆς γῆς.—εἰς τὸ μέσον=ἐξ ἴσου δι' ἀμφοτέρα τὰ μέρη, ἀφατριάστως.—14. κατὰ—πίη.—15. ἠνίχθω=ταῦτά μοι αἰνιγματωδῶς εἰρήσθω.—κεκρυμμένα=κεκρυμμένως, ἤγουν ἀσαφέστερον τῆ φράσει.—16. γινώσκοι· τὰ αἰνιγματωδῶς εἰρημένα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐν τοῖς ἄνω.

35.

1. βούλεο=βούλομαι μᾶλλον, διὸ ἔπεται ὁ συγκριτικὸς ἦ.—2. πασάμενος=κτῶμαι.—4. ἐὼν· ὑποθκ, μτχ.

36.

2. ὀλίγοις ἀνδράσι, τοῖς ἀριστοκρατικοῖς, — 2. ἔπειτα
= πάρεστι.

37.

1. τοὶ κακοὶ = οἱ κακοί. — 3. ἔργα τε δεῖλ' = ποταπά,
ἀχρεῖα. — 4. ἐλπόμενοι = οἰόμενοι.

38.

1. τέλος = ἔκβασις. — 2. πάντων· συναπτόεν τῷ τέλος.
— τίθησι, αὐτά, δηλαδὴ «πάνθ' ὅσ' ἔστι». — 3. ἀλλ' ἐπι-
μεροὶ = ἐφ' ἡμεροί. — 4. ἃ δὴ = οἷα δὴ. — οὐδὲν εἰδότες =
οὐδαμῶς εἰδότες· ποῖον τὸ ἀντικείμεν. τοῦ εἰδότες; — 5. ὁ
Σόλων λέγει· «πάντη δ' ἀθανάτων ἀφανῆς νόος ἀνθρώποι-
σιν». — 6 ἐπιπειθίη = πεποίθησις. — 7. ἀπρηκτον = ἄνευ ἀπο-
τελέσματος. — 8. ἐτέων περιτροπᾶς· πρβλ. Ἰλ. Ψ', 835·
«περιπλομένους ἐνιαυτούς». — 9. βροτῶν· συναπτόεν μετὰ τοῦ
οὐδαίς. — 10. ἀγαθοῖσι· νοεῖ ἐνταῦθα τοὺς πλουσίους. — στχ.
9—10 πᾶς τις προσδοκᾷ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου τῆς εὐνοίας τοῦ
Πλούτου θ' ἀποκτήσῃ χρήματα, οὕτω δὲ καὶ τὴν εὐνοίαν τῶν
πλουσίων (ἀγαθοῖς). — 12. τέρμα, τῶν πόθων αὐτοῦ. — 13.
θνητῶν, συναπτόεν μετὰ τοῦ τοὺς δέ. — 16· πορφυρῆς ἄλός·
πρβλ. σημ. εἰς 32, 7. — 18. δυστήνω = ἀποτροπαίω· οὕτως
ἐθεωρεῖτο ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος. — 19. αὐτάγρετοι = ἐκόν-
τες. — 20. ἄπ' = ἄπεισιν. — 21. ἀνεπίφραστος = ἀπροσδύ-
κητος. — 23. ἐρῶμεν· μετὰ βασίς εἰς τὸ α' πρόσωπον, καθό-
σον ὁ ποιητὴς περιλαμβάνει καὶ ἑαυτόν = δὲν ἠθέλομεν ἐπι-
σύρει καθ' ἡμῶν ἐκόντες κακά. — 24. θυμὸν ἔχοντες = τὸν
νοῦν διευθύνοντες εἰς. . . — αἰκίζοίμεθα = βασιανίζοίμεθα.

39.

1. Χῖος ἀνὴρ, ὁ Ὅμηρος.—2. Πρβλ. Ἰλ. Ζ, 146.—3. μὴν=ἔμως.—οὔασι, συναπτόεν τῷ δεξάμενοι· τί σημαίνει αὕτη ἢ δοτικ. καὶ ἡ ἐπομένη στέροινς ;—οὔασι δεξάμενοι στέροινς ἐγκατέθεντο, ὁ ὁ Χῖος ἀνὴρ εἶπεν.—6. ὄφρα... ἔχη—ἕως ἂν ἔχη.—8. ἐλπίδα=προσδοκίαν.—9. καμάτου· κυρίως=κόπωσις, ἔξασθένωσις, ἐνταῦθα=νόσος.—10. νήπιοι· ἐπιφώνησις, δι' ἧς ὁ γράφων ἐκφέρει κρίσιν αὐτοῦ περὶ τῶν προσώπων τῶν σημαينوμένων διὰ τῆς λέξεως.—13. ψυχῆ, τῶν ἀγαθῶν· συναπτέα τῷ χαριζόμενος. Τί σημαίνει ἡ γνκ. ἀγαθῶν καὶ τίνα ἀγαθὰ νοεῖ ὁ ποιητής ;

40.

2. τύχα· νοεῖ τὸ ἐν Θερμοπύλαις συμβάν.—πότιμος· νοεῖ τὸν ὑπὲρ πατρίδος θάνατον τῶν ἡρώων.—3. βομός· οὔτω καλεῖ τὸν τάφον τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων, διότι ἐπ' ἐκείνου ἐτελεῖτο πρὸς τιμὴν αὐτῶν θυσία καὶ ἄλλη λατρεία, ὡς ἤρμοζεν εἰς ἐνδόξως πεσόντας.—πρὸ=ἀντι—μνᾶσις=ἀνάμνησις, τοῦ λαμπροῦ αὐτῶν κατορθώματος· ῥῆμα νοητέον τὸ γίγνεται.—4. ἐντάφιον· μεταφορικῶς ἐνταῦθα νοεῖ τὴν δόξαν καὶ φήμην τῶν πεσόντων.—6. σακός· νοεῖ τὸν τάφον.—οἰκέταν=ἔνοικον· κατηγορημ. προσδιορισμὸς εἰς τὸ εὐδοξίαν εἶλετο.—7. εἶλετο = ἔλαβεν, εἰσεδέξατο. — μαρτυρεῖ, ὅτι ἐν τῷ τάφῳ τούτῳ κρύπτεται ἡ τῆς Ἑλλάδος δόξα.—καὶ Λεωνίδας· διότι ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ τεθαμμένος κεῖται.

41.

2. ὄρθου=σῶζε.—4. ἀώρων·=προώρων, γινομένων ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δυνάμεως καὶ νεότητος.

42.

2. στεφανηφόροις ἐν ὥραις· νοεῖ τὴν ὥραν τοῦ ἔαρος· ἐν τοῖς Ἀνακρεοντείοις λέγεται «στεφανηφόρου μετ' ἡρος». — 4. ἀμφέπετον=προστατεύετε.

43.

1. τέκνα, ἐρμηνεύεται διὰ τῶν ἐπομένων στίχων. — 4. Ἡ Ἄρτεμις δὲν εἶναι μόνον κυνηγός, ἀλλὰ καὶ θεὰ τῶν τοκετῶν.

44.

1. μεδέων=βασιλεύων, ἄρχων. — κλεεννᾶς=κλεινῆς. — 2. Βρομίαις, ταῖς ἀκολουθούσαις τὸν Βρόμιον (Βάκχον). — ὀρχηστά· ὁ Αἰσχύλος (Πέρσ. 448) καλεῖ τὸν Πᾶνα ὁμοίως «φιλόχορον». — 3. γελάσειας... ἐπ' ἑμαῖς εὐφροσύναισι, καὶ μὴ βασκάνῳ βλέμματι ταύτας βλέποις. — 4. ταῖσδ', ἅς νῦν δὴ ψάλλω πρὸς τιμὴν σου.

45.

2. φυάν· αἰτιατ. τοῦ κατὰ τι ἢ τῆς ἀναφορᾶς. — 3. ἀδόλωσ=δικαίως. — 4. ἡβᾶν=διασκεδάζειν ὡς νέον.

46.

1. κλαδί· δοτκ. τοῦ κλάδος κατὰ μεταπλασμόν. — 4. ἰσονόμους=δημοκρατουμένας· ἡ δημοκρατία παρέχει πᾶσι τοῖς πολίταις ἴσα ἀστικά δικαιώματα καὶ ἐλευθερίας. — 6. Τὰς τῶν μακάρων νήσους οἱ ἀρχαῖοι ἐτοποθέτου ἐν τῷ

᾽Ωκεανῷ παρὰ τὴν δυτικὴν ἄκρην τῆς γῆς.—7. ἵνα περ
᾽Αχιλλεύς· ποῖον τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως;—8 φασίν· ποῖον
ἀπαρέμφ. θὰ νοηθῆ ἑξαρτώμενον ἐκ τοῦ φασίν;—12. καίνω
=κτείνω.—15. ὄτι=διότι.

47.

1. Λειψύδριον· ἔκειτο ἐν τῷ δήμῳ Πικιανίας, ἀφ' οὗ καὶ
ὁ Δημοσθένης· τοῦτο ἐτείχισαν οἱ Ἀλκμεωνίδαι θέλοντες
να κατέλθωσιν εἰς Ἀθήνας καὶ να ἐλευθερώσωσιν αὐτάς·
πρβλ. Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων πολιτείαν, κεφ.19.—προ-
δωσέταιρον=τοὺς ἐταίρους προδίδον.—2. μάχεσθαι· πόθεν
ἐξαρτᾶται τὸ ἀπαρέμφατον;

48.

Τὸ ἄσμα τοῦτο ἐψάλλετο ἐν Ῥόδῳ ὑπὸ παιδῶν, περιερ-
χομένων τὰς οἰκίας, ἐπὶ τῇ ἀφίξει τῶν χελιδόνων καὶ τοῦ
ἔαρος.— 1. καλὰς ὥρας· νοεῖ τὸ ἔαρ.— 6. παλάταν, ἀρ-
μάθα σύκων ξηρῶν.—προκυλεῖν· ἀπαρέμφ. ἀντὶ προστα-
κτικῆς.—8. δέπαστρον=ποτηράκι.—9. κάνυστρον=κα-
νυστράκι.—10. χελιδῶν· οἱ παῖδες ὀμιλοῦσιν ὡς ἀντιπρό-
σωποι τῆς χελιδόνος.—11. λεκιθίταν, δῆλα δὴ ἄρτον, κα-
τεσκευασμένον ἐξ ἀλεύρου ὀσπρίων.—12. ἀπίωμες=ἀπίω-
μεν.—λαβόμεθα· ἡ ὑποκτ. δὲν σημαίνει ἀπορίαν, ἀλλὰ
προσδοκίαν.—13. εἰ μὲν τι δώσεις· ὡς ἀπόδοσιν νοητέον τὸ
«καλῶς ἔχει»· πρβλ. Ἰλ. Α. 135—6.—14. φέρωμεν·
ὑποτακτ. ἰσοδυναμοῦσα μέλλοντι· πρβλ. οἴσθωμες (στίχ. 16.)
—16. νιν=αὐτήν.—20. γέροντες, γκρινιάριδες, ἀλλὰ παι-
δάκια χαρούμενα.

49.

1. κυανέη=μαύρη.—2. μενεγγέας· ἡ ὀνομαστ. μενέγ-
χης=ὁ τὸ ἔγγχος ὑπομένων, θαρραλέος.—πολύρρηνον=πολυ-
πρόβατον.—3. γυίοις· ἡ δοτ. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀμφιέσαντο.
—4. ἀμφιέσαντο· πρβλ. 30, 4.

50.

1. Τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο λέγεται ὅτι ἦτο ἐπιγεγραμμένον
ἐπὶ τοῦ ἐν Γέλα τάφου τοῦ Αἰσχύλου καὶ συνετάχθη ὑπ'
αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.—πυροφόροιο Γέλας· πόθεν ἐξαρτᾶται ἡ
γνκ.;—3. Γέλας, πόλις Σικελίας, ἐν ἧ, θανών, ἐτάφη ὁ
Αἰσχύλος—ἀλκὴν=τὴν δύναμιν, ἀνδρείαν· τίνος;—3. Μα-
ραθώνιον ἄλσος· νοεῖ τὴν πεδιάδα τοῦ Μαραθῶνος, ἐν ἧ
ἐπολέμησεν ὁ Αἰσχύλος πρὸς τοὺς Μήδους.—4. βαθυχαι-
τήεις=βαθυχαίτης. Ὁ Ἡρόδοτος (6, 19) ὀνομάζει τοὺς
Πέρσας κοιμήτας—ἐπιστάμενος, ἐξ ἰδίας πείρας.

51.

1. Μαραθῶνι, τοπικὴ πτῶσις.—Ἑλλήνων· πόθεν ἐξαρ-
τᾶται ἡ γνκ. καὶ τί σημαίνει; 2. ἐστόρεσαν, κατέβαλον.

52.

1. τῆδε, ἐπίρρ.—2. Ἐκ Πελοποννάσου· μετὰ τίνος συ-
ναπτέον;

53.

1. ἀγγέλλειν, ἀντὶ τίνος ἄλλης ἐγκλίσεως κεῖται ἐνταῦθα
τὸ ἀπαρέμφατον;—2. ῥήμασι=νόμοις.

54.

1. εὐκλέας=εὐκλεεῖς.—2. εὐρυχόρου· πρβλ. Ὀδ. Ο, 1, «ἡ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη ὄχετ'».—3. σθένος· συναπτόεν τῷ δεξάμενοι, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ «πολέμῳ».—τόξων, ἵππων· ἀμφοτέραι αἱ γνκ. ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ σθένου.—4. δεξάμενοι=ὑπομείναντες, ἀντιστάντες.

55.

1. ἀκμάς ἐπὶ ξυροῦ=ἐν ἀκρόσφαλεστάτῃ θέσει.—Ἐλλάδα πᾶσαν· πόθεν ἢ αἰτιατ. ἐξαρτᾶται ;—2. ταῖς ψυχαῖς, δοτκ. ὄργνκ.· πόθεν ἐξαρτᾶται ;—3. δουλοσύνας· ἢ γνκ. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἠυσάμενοι, ὅπερ=σώσαντες· τί σημαίνει ἢ γνκ.;—πήματα πάντα=πάντα τὰ δυνατὰ κακά.—μνήματα· παράθεσις εἰς πᾶσαν τὴν προηγουμένην πρότασιν, σημαίνει τί ;—μνήμα=ἐνθύμημα.—5. ἄμιν=ἡμῖν.

56.

1. Μεγιστία· τίνος πτώσεως εἶνε ; Ὁ μάντις οὗτος, ἐξ Ἀκαρνανίας καταγόμενος, ἠκολούθησε τὸν στρατὸν τοῦ Λεωνίδου· καίπερ δὲ προειδὼς τὴν ἐπικειμένην αὐτῷ τύχην, δὲν ἠθέλησε, παρὰ τὰς προτροπὰς τοῦ Λεωνίδου, νὰ καταλίπη τὸν στρατὸν αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον τὸν μονογενῆ αὐτοῦ υἱόν, συνεκστρατεύσαντα αὐτῷ, οἷκαδε ἀπέστειλεν. Αὐτὸς μείνας συναπέθανε τῷ Λεωνίδῳ καὶ τοῖς τριακοσίοις.—2. ἀμειψάμενοι=διαβάντες—3. σάφα εἰδῶς, διὰ τίνος μέσου;—εἰδῶς· τίνα ἔχει σχέσιν ἢ μετχ. πρὸς τὸ «οὐκ ἔτιλη προλιπεῖν» ;

57.

1. ἀέξειν=αὔξειν.—ἐλεύθερον ἄμαρ=τὴν ἡμέραν τῆς

ἐλευθερίας. — 2. ἰέμενοι=ἐφιέμενοι. — τοὶ μὲν. . . τοὶ δέ (5)...τοὶ δέ (7), ἐπιμεριστικαὶ παρθεύσεις εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἐδεξάμεθα.— 4. ἀγνᾶς, τοξοφόρου, ἐπίθετα τῆς Ἀρτέμιδος ὡς παρθένου καὶ κυνηγοῦ.— 6. Ἄρη· μετωνομικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ «πολεμικὴν δύναμιν». — 8. χεῖρας· συναπτέον τῷ ἰέναι.— 9. ἄμμι=ἡμῖν.— ἄστοι=συμπολίται.— 10. Νισαίων· ἢ Νίσαια ἦν λιμὴν τῆς Μεγαρίδος.— ἀγῶρων· ὀνομαστ. ἀγῶρος=ἀγορά.

58.

2. ἵπποσύνη· τί σημαίνει ἡ δτι. ;— 3. καλλιχόρου· καὶ ὁ Εὐριπίδης λέγει (Ἡρακλδ. 329) «καλλιχόροις Ἀθάναις». — περὶ πατρίδος=ὑπὲρ πατρίδος· μετὰ τίνος συναπτέος ὁ ἐμπρόθετος προσδιορισμός ;

60.

1. τόνδε, συναπτέον τῷ «βωμόν (4).—νίκας κράτει· κατὰ ποιητικὸν πλεονασμὸν=νίκη, ὁ συναπτέον τῷ ἐξελέσαντες.— ἔργῳ Ἄρης=πολέμῳ· δτι. τοπικῆ· πρβλ. Ἰλ. Α, 521 «καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.— 2. λήματι=φρονήματι.— πειθόμενοι· ἢ μτχ. αὕτη προσδιορίζει τὴν ἑτέραν ἐξελάσαντες.— 3. κοινόν· κατηγορ. ἐπίθτ. εἰς τὸ βωμόν τόνδε.— 4. ἰδρῦσαντο, παρὰ τὰς Πλαταιάς.— ἐξελάσαντες· ἢ μτχ. αὕτη προσδιορίζει τὸ ἰδρῦσαντο.

61.

1. ἦβην=νεότητα.— 4. αἰχμηταί· κατηγορημτκ. προσδιορισμός εἰς τὸ μαρνάμενοι.

62.

1. τ', ἀντιστοιχεῖ τῷ ἐπομένῳ καί (στχ. 2).—πόντος· νοεῖ τὸν Ἑλλήσποντον, ὅστις τὴν Θρακικὴν Χερσόνησον ἀπὸ τῆς Ἀσίας χωρίζει.—2. πόλιας=πόλεις.—ἐφέπει=διέρχεται, διατρέχει. Τίς ἔννοια ποιητικῶς ἐκφέρεται διὰ τῶν δύο πρώτων στίχων;—3. ἐπιχθονίων ἀνδρῶν· συναπτόμεν μετὰ τοῦ οὐδενί.—5. οἶδε· τίνες;—6. Φοινίκων· ἐκ νεῶν τούτων ἀπετελεῖτο τὸ μέγιστον μέρος τοῦ Περσικοῦ στόλου.—Ἀσίς = Ἀσιάς γῆ.—8. ἀμφοτέραις χερσὶ=πεζικῇ καὶ ναυτικῇ δυνάμει.

63.

Ὁ Σιμωνίδης εὔρεν ἓν τιμὴν νήσω νεκρόν, ὃν ἔθαψεν ἐπιγράψας ἐπὶ τοῦ τάφου τόδε τὸ ἐπίγραμμα· «Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν, Ζεῦ Ξεῖν', οἱ δ' ὑπὸ γᾶν θέντες ὄναιντο βίου». Μετὰ τοῦτο ἡ ψυχὴ τοῦ ταφέντος, ἐμφανισθεῖσα τῷ Σιμωνίδῃ, συνεβούλευσεν αὐτὸν νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ περαιτέρω τὸ ταξίδιον αὐτοῦ· ὁ Σιμωνίδης ὑπήκουσε, συνεβούλευσε δὲ καὶ τοὺς συνοδοιπόρους του τὸ αὐτὸ νὰ πράξωσιν· ἀλλ' οὗτοι μὴ ὑπακούσαντες ἀπώλοντο ἐν τῇ θαλάσῃ. Νῦν ὁ Σιμωνίδης ἐξ εὐγνωμοσύνης προσέθηκε τοὺς στίχους τούτους τῷ ἀνωτέρῳ μνημονευθέντι ἐπιγράμματι.—2. ζῶντι· τίνα ἔννοεῖ;

64.

1. Αἰγαίοιο· τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.—οἶμα=kῦμα.—2: μεσάτω=μέσῳ.

65.

2. φεῦ, ἐπὶ τίνι οἱ ἐν τῷ τάφῳ κείμενοι παρίστανται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ θρηνοῦντες ;—ὅσον ἄφ'—πόσον μακρὸν ἀπό.

66.

2. διζόμεναι=ζητοῦσι.—2. ψυχὴν, ὅτι οἱ θεοὶ καὶ θεὰὶ κατοικοῦν ἐν ψυχαῖς θνητῶν, ὡς ἐν ἱεροῖς, πολλοὶ παλαιοὶ εἶπον.

67.

2. πλοκάμους· τοὺς κλάδους νοεῖ τοῦ κισσοῦ.—3. ἦτα φιλορροῶς ἄμπελος· νοητέον «πάντοι θάλλοι».—4. ἄμπελος=κλήμα.—ὑγρά=εὐκαμπτα, εὐλύγιστα.—κλήματα.= κλάδος.—5. εὐμαθίης· νοεῖ τὸ εὐνόητον καὶ σαφές τοῦ Σοφοκλέους.—πινυτόφρονος=σωφρονέστατος, συνετώτατος (Ἡσύχιος).—μελιχροῶ=ὁ γλυκὺς ὡς τὸ μέλι.—6. ἤσκησεν, ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ.—ἄμμιγα=ἀνάμιγα=ἀναμίξ, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Μουσῶν καὶ Χαρίτων.

68.

1. Ἄρης Μακεδῶν· νοεῖ τὸν Φίλιππον· τὸ Μακεδῶν ἐπέχει θέσιν ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ.

πελαγο' μεγα τατιτο ^{ασηκατ} μιν
σε λιγο μιν εν αρραττα τα
στη πλευρη ανδρινα γυροσ τε

Αραπιας ατι, γαλλε νες, βολε τε

Αραπιας ατι γαλλε νες. βολε τε
πελαγο· μεγα πελαγο βαρι το
σε λιγον ορα φεουοντε τα λιγα σ

Il Cavallo dell arabo. la mente del Gallo
il canone dell anglo. Μου, γρα μου βυλ
μω η ευρι·αμω η μω· μεθ· μεθι·
αραπιας ατι, γαλλε νες, βολε
τεσανυ, μενο πελαγο βαρι το
σε λιγον ορα ζεσκετα τα λιγα σ

Χαρακτηριστικαί παραλλαγαί τῶν ἰδίων στίχων, με παρὲνθ